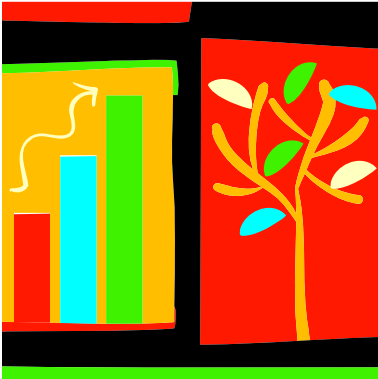

Sakuravn

Forgive me, I love you= Quên em đi, em vẫn yêu anh

Lời tác giả

Câu chuyện " Chuyện ba người" sắp hết rồi. Mình post truyện này tặng các bạn nè. Truyện của Sakuravn, nhưng không mang tính chất tình nghịch như Bạch mã hoàng tử, hay ngọt ngào như 1 số chuyện khác mà bạn ấy đã viết..mà mang lại cho chúng ta 1 chút buồn...Mời các bạn thưởng thức

Long chơi với hấn từ rất lâu rồi, chắc cũng gần 7-8 năm. Chưa ai hiểu hấn như Long, và chưa bao giờ Long đứng về phía người khác mà chống lại hấn, ngược lại hấn cũng thế. Hai thằng vẫn thường cãi nhau, đánh nhau, nhưng chưa từng là vì 1 ai khác, chứ đừng nói là vì con gái. Hấn bỗng nhớ câu chuyện hồi 16 tuổi...

"Ê Long, lỡ sau này tao và mày cũng thích 1 cô thì sao?"

"Mày nhường tao đi!"

"Bộ điên hả?"

"Mày đẹp trai hơn tao mà!"

"Nhưng mày giàu hơn tao."

"VẬY...tao sẽ nhường cho mày"...

Tác Giả: Sakuravn

Summary: Nàng là cô gái như thế nào? Khờ khạo? Dịu dàng? Nhí nhảnh đáng yêu? Hay bướng bỉnh? Sao nàng đối với hắn ngọt ngào thế? Sao lại lo cho sức khỏe của hắn? Nàng yêu hắn? Hắn có yêu nàng không? Tại sao hắn lại có những cảm giác như thế với nàng, mà khi ở bên các cô tình nhân khác, hắn không có? Tình yêu đích thực, có những người nhận ra quá trễ.

Sakuravn

Forgive me, I love you

1.

Có 1 con nhỏ đang nhìn hắn. Cứ như hắn là người ngoài hành tinh. Nhưng sao mặt nó hầm hầm thế kia? Hắn nhìn xuống chân, thôi rồi, hắn đang...đạp lên bụi mưng giời. Ủa, mà bụi mưng giời này là... của nhà hắn cơ mà. Hắn chống nạnh kênh lại. Con nhỏ chạy tới, xô hắn ra... 1 con cánh cam vừa...chầu trời vì cú đạp của hắn. Nhỏ nhìn thấy, nước mắt ứa ra, bỏ về không nói không rằng. Hắn tàn ngần cả buổi. Đồ mít ướt!

Đó là năm hắn 11 tuổi. Vừa dọn đến khu này, ở trong 1 con hẻm nhỏ.

Nhà nhỏ ở mặt tiền, quay lưng vào con hẻm đó.

2.

Hắn nép vào góc. Nhỏ đang đứng trước cửa, mặc bộ đồ lửng màu hồng, tay che nắng. “Nhỏ đó làm gì vào cái giờ chói chang này?” - Hắn lẩm bẩm- “Không lẽ nó biết mình cúp tiết về nhà ngủ?”. Chợt cửa xịch mở, thì ra là em gái hắn, “hừ, cái mặt nó đang ngáy ngủ kìa, nhăn như khỉ đột”. Nhỏ hỏi han gì đó, và cô em nói gì đó, thì nhỏ móc ra 1 gói quà. Hắn mới nhớ hôm đó là sinh nhật mình. Nhưng tại sao nhỏ lại đưa quà trưa nắng thế này? Đồ điên!

Đó là năm hắn 15 tuổi. Hắn đã học chung trường với nhỏ 4 năm trời.

Hắn bảnh trai, cao ráo. Chưa hết, hắn thông minh, chơi bóng giỏi, đàn được ghi-ta. Chính vì thế, dù mới 15 tuổi mà hắn đã... “em này em kia” nổi tiếng khắp xóm, khắp trường. Hắn còn dự được con nhỏ bán bò lá lốt ở đầu hẻm, ngày nào cũng dành cho hắn 1 phần. Trong trường, hắn mà ở đâu là con gái bu tới đó. Ai thích hắn cũng đáp lại hết, “không thì phụ lòng người ta”.

Hắn mở gói quà. Một con chuột nhồi bông. Ý gì? Có trời mới biết. Hắn cười khẩy, “chắc nhỏ này cũng “kết” mình đây mà”. Hắn liệng con chuột vào góc tủ. “ai chứ nhỏ này, vừa cù lằn, vừa lùn tịt, tóc thì loe hoe...”. Hắn không đời nào lại quen với 1 đứa con gái như nhỏ. Dù thực ra, mặt nhỏ cũng dễ thương...

3.

“Mình chia tay đi anh” – Con bé cúi mặt.

Hắn sửng sốt. Nào giờ có ai dám đề nghị chia tay với hắn, toàn là hắn chán rồi xù. Con bé này... Nó chẳng thật. Nhưng hắn thích nó quá. Con bé đẹp như mơ, da trắng, mũi thanh, môi hồng... Mặc cho hắn năn nỉ thế nào, nó cũng không chịu bỏ qua. Trốn biệt và xua đuổi hắn. Hắn chẳng biết làm sao cả. “Mối tình đầu của tao lại kết thúc thế này sao?” Hắn hỏi thằng bạn thân. Long trầm tư 1 lúc rồi “tư vấn”: “Tâm lý con gái khó hiểu thật. Nếu tao là con gái thì còn chỉ dạy mày được!” Nói rồi Long cười nhăn nhăn. “Cái thằng, chẳng biết tình iu là gì. Người như mày thì ế dài độ!” Hắn bực mình phán.

Hắn đạp xe ngang nhà, thấy nhỏ đang ngồi học bài trong sân. Không biết tại sao hắn lại dừng xe. Và đứng đó nhìn nhỏ 1 lúc. Nhỏ trông thánh thiện thật... Hắn tiến lại gần, và nhỏ ngược lên. “Tìm Hảo à?”- Nhỏ hỏi. Hắn gật đầu và nhỏ chạy ra. Hắn bắt đầu kể lể, chuyện tình yêu với con bé kia. Hắn hỏi nhỏ ý kiến, vì hắn cũng chẳng còn ai để hỏi nữa.

Nhỏ lắng nghe, đôi mắt mở to, nhưng dường như xa xăm. Rồi nhỏ thở dài: “Hoàng mua cái gì bé bé xinh xinh tặng cho em ấy đi. Ghi vào câu: “Forgive me, i love you!” là ổn thôi”. Ặc, sến kinh dị. Thế mà hắn cũng nghe theo, rồi cô bé cũng xiêu, hết giận, hết đòi chia tay. Hắn có hứa dắt nhỏ đi ăn để đa tạ, và rồi lời hứa đó cũng bị hắn quên mất.

Nhưng mối tình đầu năm 18 tuổi ấy của hắn cũng chẳng đi đến đâu.

4.

Vào ĐH, nàng theo Kinh tế, hấn và Long vào Bách Khoa. Nàng xinh ra hấn, rất dễ thương. Nhưng xinh đẹp hình như không phải là điều mà hấn chú ý, hấn có thể thích 1 cô gái bình thường, nhưng nàng thì hấn vẫn vô cảm. Có lẽ hấn đã chai với khuôn mặt nàng. Hấn tò mò về nàng hơn trước vì thằng Long say nàng như điên. Mỗi khi nói chuyện với Long, hễ hấn mà nói gì xấu về nàng là nó lại bênh chằm chặp. Long không phải là thằng bốc đồng hay đa tình. Do đó, hấn cũng muốn tìm hiểu xem nàng có cái gì hay ho, mà khiến Long yêu đến vậy, trong khi mười mấy năm quen biết hấn không có cảm giác gì.

Những ngày cuối năm, ai nấy dọn dẹp nhà cửa đón Tết. Hấn đội cái nón giấy, vừa sơn xong cánh cửa sổ cuối cùng. Hấn rít 1 hồi thuốc, rồi lúi lại ngắm nghía. Chợt ai đó chụp lấy điều thuốc, ném xuống đất, hấn bất ngờ, quay lại với bộ mặt đầy sát khí.

“Bớt hút đi. Lũng phổi thì bỏ người yêu lại cho ai?” - Tiếng nàng nhỏ nhẹ.

“Liên quan gì đến Hào?” - Hấn vẫn nổi cáu, lột cái nón giấy ra khỏi đầu. Hấn ném cái nhìn khinh khỉnh về phía nàng, tay móc trong túi áo ra điều thuốc khác, dợm châm lửa.

Lần này thì đến lượt chiếc hộp quẹt của hấn bị tước đoạt, cho vào túi xách.

“Trả đây!” - Hấn gằn giọng, tay giật chiếc túi xách. Nàng vẫn giữ chặt chiếc túi không buông, đôi mắt đanh lại. Long từ xa đi tới, nhìn cảnh

giằng co gay gắt, bèn kéo nàng ra. Nàng lùi lại, nhìn hấn không rời. Long liếc hấn, điều thuốc chưa được mồi hấn ngậm trên miệng giúp Long hiểu ra mọi chuyện. Long đưa tay về phía nàng:
“Hảo trả lại nó đi. Thằng Hoàng không có thuốc thì nó điên lên đấy”.
“Cứ để điên lên xem thế nào”. Nàng đáp.

Long cho tay vào túi quần, lấy ra 1 chiếc hộp quẹt, đưa cho hấn. Gương mặt hấn giãn ra, nhưng gương mặt nàng tối sầm lại, nàng chuyển ánh nhìn về phía Long, cái nhìn làm Long bối rối, gãi đầu. Nàng quay đi, Long chụp cánh tay nàng, giọng tha thiết: “Hảo đừng vậy mà...”

Nàng không nói tiếng nào, nhìn hấn, lúc này đang vừa ngậm điều thuốc, vừa dọn dẹp mấy thùng sơn. Nàng chán nản, tay kia kéo tay Long ra khỏi tay mình, nói nhỏ: “Chiều rồi, Hảo về ăn cơm”. Long tàn ngần 1 lúc rồi buông tay ra.

“Mày yêu sao cứ im hoài?” Hấn hỏi - “Nói đi để thôi thằng khác nó phỗng mắt”.

Long kéo cái ghế đầu, ngồi xuống. Mắt Long dõi theo dáng nàng đang bước vào nhà, cách đó chừng 50m. Long nói thơ thẩn: “Tao thấy Hảo hay về bằng cửa sau...”.

“Thì tại cái cửa chính cho thuê bán đầy đồ đạc” - Hấn trả lời qua loa.
“không” – Long phủ nhận – “Hình như Hảo thích đi ngang nhà mày. Tao thấy em Hảo cũng về bằng cửa trước đấy thôi”. Nói rồi Long ngược lên, hấn đang ngậm miệng, điều thuốc cháy gần tàn mà hấn vẫn bất động. Một lúc sau, hấn như sực tỉnh, dụi tắt điều thuốc, xách

thùng sơn lên, bảo: “Mày đừng có vớ vẩn. Thôi ở đây chờ tao, tao ra ngay, rồi mình đi ăn chiều. Nhà chẳng có gì ăn cả.”

5.

“Tít tít” – Chuông báo tin nhắn của Long reo lên. Anh chàng đặt ly bia xuống, móc điện thoại ra đọc.

Hắn lườm thằng bạn: “Gì vậy?”

“Tao về” – Long đáp gọn lỏn. Nói xong Long đứng dậy, đặt tiền xuống bàn: “Chầu này tao khao, mày cũng về đi, 9 giờ mấy rồi”.

“Nhỏ nào phá đám vậy?” - Hắn nốc cạn ly bia – “Mà ngoài Hảo ra thì chắc không ai sai khiến được mày!”. Hắn tiện thể kết luận. Long cười toe, thoát chốc đã tót lên xe vụt mất. “Cái thằng, đồ trọng sắc khinh bạn. Mày đúng là đại gái”. Hắn tiếp tục ngồi đó thêm chừng 10 phút nữa.

Hắn lảo đảo đi bộ về nhà. Hai tay thọc vào túi quần, miệng ngêu ngao: “Hello, is it me you’re looking for...” Một cặp tình nhân đi ngang, hắn chợt nhớ tới cô bồ. Từ chiều đi với thằng Long, hắn đã tắt phụt máy để không bị quấy rầy. Hắn lôi con mô-bai ra, mở nguồn. Ba tin nhắn nhảy vô như nãy giờ đang chực chờ đâu đó. Hai tin của Linh-người yêu chính thức và 1 tin của Ngọc-người yêu không chính thức. Sở dĩ có cái vụ chính thức và không chính thức là vì thời đại này họ không cho 1 chàng 2 nàng công khai như hồi...xưa nào đó trên phim chưởng.

Hắn mới đọc xong được 1 tin, định mở tiếp 2 tin nữa thì cái điện thoại réo bài nhạc My Love – Hắn bắt máy. “Alo”

“Nãy giờ làm gì vậy?” –Tiếng Ngọc nhão nhoẹt. “Đi với em Linh hả? Giờ được tự do chưa. Gặp Ngọc chút nhé”

“Trời ơi...” - Hấn bắt đầu giở giọng khổ sở. “Đang ở nhà dọn dẹp, cận Tết mà. Làm gì có em nào. Chắc không gặp được, dù Hoàng nhớ Ngọc kinh khủng.”

“Xạo quá. Không gặp thì tui kiếm anh khác. Cóc thêm!” ... Tít tít. Cô nàng đồng đành dập máy.

Hấn cười khì. Ngọc là cô bồ thú vị. Kể si tình sẵn đón tấp nập, vì cô cũng khá đẹp, dáng chuẩn, đi Spacy, xài mỹ phẩm cũng toàn hàng hiệu. Hấn chinh phục Ngọc cũng dễ thỏa tính ngạo mạn phiêu lưu. Ngọc cũng là cô gái đa tình, nên cũng đồng thời quen nhiều anh khác, miễn là cho cô cảm giác có người quý lụy phục tùng, trong đó có Minh – 1 người bạn cũng khá thân của hấn. Hấn và Ngọc thỏa thuận làm người yêu không-chính-thức của nhau.

Hấn mở tiếp tin của Linh: “Anh gọi cho em gấp”. Hấn bấm số Linh, không liên lạc được. Hấn bắt đầu lo lắng. Hấn gọi tiếp số nhà trọ. “Anh Hoàng hả?” Tiếng Quỳnh-cô bạn cùng phòng của Linh- trả lời máy.

“Ừ, Linh có đó không em?”

“Nó tìm anh chiều giờ không được. Má nó bệnh, nó mới đón xe về quê hồi 8h hơn.”

“Giờ này mà về Đà Lạt 1 mình hả?” - Hấn sốt ruột.

“Nó muốn anh đi chung, nó cũng sợ. Nhưng mà anh không biết đi đâu, nên em kêu Hùng về chung với Linh rồi”.

“Ừ” - Hấn đáp, cố giải thích vì cảm thấy tội lỗi. – “Anh đi với thằng Long, điện thoại hết pin...”

Hấn luôn nói dối. Hình như đó là thật rồi, nhưng câu này cũng có 1 nửa là thật. Có lẽ hấn không muốn lừa Linh như đã lừa Ngọc... Chắc mai Linh sẽ liên lạc cho hấn. Nghĩ vậy nên hấn an tâm đôi chút.

6.

Hắn thở thẩn về gần tới nhà, thì thấy nàng đang ì ạch dắt chiếc xe máy lên bục cửa. Rõ khổ, ở khu này ai nấy xây nền nhà cao hơn mặt đường gần nửa mét chứ chẳng ít, để khỏi bị ngập. Hắn đứng từ xa nhìn nàng 1 lúc, khi thấy chiếc xe có vẻ đang tuột xuống thì hắn chạy đến đỡ hộ và đẩy lên. Nàng thoáng giật mình, quay lại. Vẻ ngạc nhiên pha chút mừng rỡ.

“Cảm ơn”. Nàng nói lí nhí.

“Về trễ vậy?” - Hắn cười, mắt tinh ranh “Thằng Long đâu?”

“Ai biết”.

“Không phải hỏi nãy Hảo nhắn nó về à?” - Hắn nghi ngờ.

“Làm gì có! Hảo mới đi mua đồ về, suốt từ chiều vẫn ở nhà chứ có đi đâu...” Nàng giải thích chân thật.

Hắn thôi không gạn hỏi nữa, bởi nếu thằng Long đi với nàng thì nó đâu thể để nàng về 1 mình thế này. “Thôi Hoàng về, vào nhà đi” Hắn nói xong thì quay lưng đi thẳng, không đợi nàng chào câu nào.

7

Chiều 30, đường vắng tanh, không khí vô cùng dễ chịu. Ấm áp cho những người về đoàn tụ với gia đình và cô quạnh cho những ai đang ăn Tết xa quê. Hôm qua Linh đã gọi cho hắn, bảo Tết này ở Đà Lạt, mừng 5 mới về Sài Gòn được. Hắn ậm ừ vài câu rồi cúp máy mà quên hỏi thăm mẹ Linh thế nào. Đúng ra là hắn đã hỏi, nhưng không hiểu sao lại quên bém.

Hắn đốt cây nhang cho mẹ. Mẹ hắn đẹp và dịu dàng hơn người mà hắn đang gọi má bây giờ. Bà không hành hạ hắn như các bà dì ghẻ

trong phim, bà cũng đã nuôi hấn trong mười mấy năm nay, đối xử với hấn có trước có sau. Thế mà hấn vẫn chán, chán cái nhà này của hấn. Thời gian hấn ở ngoài đường chắc chắn nhiều hơn ở nhà. Cái tử tế của người mẹ kể dù là dân buôn bán vẫn có cái gì xa cách. Hấn không oán ghét, nhưng hấn thờ ơ. Hấn buông cuộc đời của hấn trôi đi, không mục đích, niềm tin. Hấn chơi với đủ loại bạn bè, hút thuốc, uống rượu, cả cờ bạc cũng có. Chỉ là hấn đủ khôn để không trượt đà mà thôi.

“Con đi ra ngoài chút”. Hấn nói.

Ba hấn kéo cặp kính trắng xuống, nhìn hấn cau mày: “Đi đâu đang giờ cơm chiều?”

“Con không đói”. Rồi hấn nhảy lên chiếc xe đang dựng trước cửa, rồ ga đi mất. “Dì ghê” đang dọn cơm trong bếp lên tiếng: “ông không khiến được nó nữa đâu.” Ba hấn lắc đầu thờ dài.

...

Hấn đảo xe vòng vòng, chạy với tốc độ khá nhanh. Bỗng có 2 chiếc xe trờ sát, 1 chiếc chở cặp nam nữ, chiếc còn lại là 1 thằng nhuộm đầu đỏ. Nó hát hăm: “Đua không?”. Hấn cho xe chạy chậm lại.

“không chơi. kiếm độ khác đi”. Hấn từ chối. Dù sao hấn cũng không muốn chạm trán với bọn này.

“Anh bảnh thế mà sợ à?” - Tiếng cô gái ngồi sau chiếc xe kia.

Hấn không đáp, đột ngột tăng tốc, rẽ trái. Hấn nghe tiếng 2 chiếc xe rú lên đằng sau đuổi theo. Linh cảm chuyện không hay, hấn vòng xe vào khu chợ gần đó, tấp vào 1 quán bia. Ba tên lêu lổng ập tới ngay sau đó. “Đúng là dai nhách”. Hấn bước vào trong, tên nhuộm đầu đỏ

chạy theo vĩ vai. “Ông anh khinh thường tụi này quá nhỉ?”

Hắn biết không tránh được. “Uống 1 chút rồi chơi”-Hắn kéo ghế ngồi - “Cho 5 chai”.

Thằng nhuộm tóc khoác tay kêu 2 đứa kia vào cùng. Cả 4 người bắt đầu uống. Trong lúc bọn kia đang say sưa, hắn bấm tin nhắn cho Long. “Tao đang ở khu A1. mày tới gấp”8.

Trời tối hẳn, ngoài đường lác đác người. Quán cũng vắng hoe, chỉ còn bàn của hắn. Bà chủ ngỏ ý đóng cửa để đón giao thừa. Hắn châm thuốc, nói: “Chầu này tính sao?”

“Anh mời mà, không lẽ kêu tui tui trả?” - thằng kia trả lời.

“Ok. thì tao trả.” - hắn gạt đầu ra vẻ kẻ cả. “Cho nên thắng thua gì cũng không được lôi thôi, tụi bây lời quá rồi. 1 vòng thôi, từ đây vòng qua ngã tư số 3, về nhà thờ lớn.”

Hai thằng kia đồng ý.

...

Hắn thở hồng hộc. Rõ là bọn côn đồ, thua rồi thì điên lên. Hắn thấy đầu đau buốt, máu từ trán rỉ xuống. Thằng tóc đỏ vẫn còn cầm cây gậy, nhưng thằng kia đã nằm im trên tay cô gái. Tên tóc đỏ dợm lao tới, thì xe Long cắt ngang, tiện thể hất văng cây gậy trên tay nó. Biết không chống lại được, nó kéo 2 đứa bạn bỏ chạy.

Hắn đứng không vững, mắt cũng nhoè đi.

“Mày tới sớm quá he?” - Hắn cầu nhàu Long. “Thiếu chút tao vô bệnh viện rồi”.

“Nhìn bộ dạng mày bây giờ vô đó cũng được.” – Long cười – “mày chỉ nói có khu A1, tao kiếm đồ con mắt...”

“Đừng... đừng đưa tao về nhà...”- Hấn thều thào.

“tao biết đưa mày đi đâu?” – Long hỏi, nhưng hấn đã lịm đi. Nhìn 2 chiếc xe, Long bấm số máy nàg...

“Hảo tới chỗ Long nhé, đi xe ôm, kêu người nào quen đi. thằng Hoàng có chuyện”

9

Chưa tới 10 phút, nàg đã đến, vẻ lo lắng lộ rõ trên mặt. Long chợt nhớ tới sắc mặt kỳ lạ của nàg mỗi khi nhắc tới tên thằng bạn thân.

Nàg đang đứng đó, cứng đờ, lắp bắp: “Có...chuyện gì vậy?”

Long xóc hấn lên, nàg vội đỡ lấy. Khi hấn đã gục vào lưng Long, Long chỉ sang chiếc xe hấn:

“Hảo chạy xe của nó nhe”

Nàg hiểu ý, cố gắng xoay sở với chiếc xe, nó có vẻ to quá so với dáng người bé xiu của nàg. Long nhìn nàg mà lòng khao khát được ôm nàg biết bao.

Họ đưa hấn tới trạm xá, xin bông băng y tế. Đêm 30, người y tá có vẻ cáu kỉnh, đưa cho nàg 1 hộp vuông rồi đi khuất, chẳng biết chị ta về nhà hay đi đâu. Trạm xá chỉ còn 3 người. Long hướng mắt nhìn nàg 1 lúc, rồi đứng dậy lên tiếng: “Long đi mua chút đồ cho nó ăn.”

“Hoàng hôn mê rồi, thế này có ổn không?” Nàg nói, mắt vẫn không rời cái đầu máu me của hấn.

“Không sao đâu, nó tỉnh sớm thôi mà. Đây đâu phải lần đầu!” Long cười trấn an.

“...”

Nàg không nói nữa, Long đã vọt xe đi trong đêm. Hấn từ từ mở mắt, đầu vẫn u u, trong màn sương mờ trước mắt, hấn thấy 1 cô gái với

mái tóc ngang vai, trong bộ đồ tím nhạt khoác áo len trắng, vẻ thánh thiện như 1 thiên sứ-đang loay hoay với đám thuốc men dụng cụ y tế... Hấn cố ngồi dậy nhưng thấy sao khó khăn quá...

“Hảo?” Hấn hỏi bằng giọng mệt mỏi.

Nàng giật bắn người, quay lại, đôi mắt ngấn lệ bỗng sáng lên. Vẫn im lặng, nàng đỡ hấn ngồi tựa vào tường.

“Long đâu?” Hấn chợt nhớ tới tại sao mình lại ở được đây.

“Long đi mua đồ ăn cho Hoàng”. Nàng đáp, tay đặt miếng bông gòn lên trán hấn.

“Ui da...” Hấn rên, có lẽ do “cô y tá bất đắc dĩ” còn khá vụng về...

Nàng rút tay lại. “Để Hoàng tự làm..”

Hấn nói rồi đưa tay lên định lấy miếng bông băng, nhưng do phản ứng của hấn khá nhanh khiến nàng bất ngờ nên tay cứ nắm chặt, và tay hấn vô tình lại chụp lên tay nàng.

Một luồng điện chạy dọc sống lưng, lan vào tim hấn, khiến nó đập loạn xạ. Chuyện quái gì đang xảy ra trong hấn thể này? Tay hấn đang cảm nhận được sự mềm mại mát lạnh của bàn tay kia... và nó cứ giữ đó không buông. Hấn không biết tại sao, dường như toàn thân hấn đều tê cứng cả. Mắt hấn nhìn nàng đăm đăm.

Gương mặt nàng ửng hồng, bối rối. Nàng giật tay ra, môi mấp máy, mắt không dám nhìn hấn “Thế... thế...Hoàng tự làm đi...”

Bỗng hấn không muốn tự làm nữa, hấn muốn được “thiên sứ” chăm sóc, hấn giả vờ nhắm mắt, tay ôm đầu... Nàng quả nhiên mắc bẫy: “Đau thế làm sao tự băng được?” rồi nàng lại cố hết sức nhẹ nhàng băng bó cho hấn, còn hấn giờ đã ngoan ngoãn ngồi im, ngắm nhìn nàng say sưa.

Chưa bao giờ hắn thấy nàng quyến rũ đến vậy, mái tóc, ánh mắt, đôi môi...và bàn tay ấy... đầy hấp lực. Nàng lúc này đây giống như 1 ngôi sao bùng sáng trong bầu trời đen u tối quanh hắn...

...

“Biết là mày sẽ tỉnh ngay thôi mà”. Long đặt 2 hộp phở lên bàn, cùng 2 ly trà sữa. “Khéo tay nhỉ?” Long nói sau khi quan sát miếng băng gạc đã được dán chỉnh chu trên trán hắn.

Nàng cầm ly trà sữa lên, thích thú: “Hảo uống nhé?” Long gật đầu: “Dĩ nhiên, madam!”

Nàng cười, đôi vai khẽ nhún lên, miệng ngậm cái ống hút... Hắn này giờ vẫn dán mắt vào từng cử động của nàng... Nụ cười ấy, dịu dàng thanh khiết làm sao... Lẽ nào suốt bao nhiêu năm qua, hắn lại không nhận ra vẻ đẹp ấy?

Long đánh vào lưng hắn làm hắn giật mình như tỉnh giữa cơn mê. “Thằng khỉ, mày hết chuyện rồi đi đánh lộn trong đêm giao thừa?” “Đau mậy!” – Hắn cau có – “tao đâu có muốn!”

Chuông đổ 12 tiếng... Ba tiếng súng trên chiếc loa công cộng nổ vang... Ba người bạn lặng lẽ nhìn ra trời đêm. Trăng không sáng, nhưng lửa đốt vàng mã từ các gia đình cháy sáng rực... Một năm đã trôi qua. Họ đã không ở nhà vào thời khắc âm cúng này, mà lại đang bắt đầu 1 cuộc đua bắt mà cả ba đều phải chịu tổn thương... Hắn vẫn không biết, đó là đêm mà con tim hắn đã thực sự rung động... tình yêu đã gõ cửa.

Hắn tự bảo rằng cảm giác đêm 30 đó là do “kết quả tồi của việc bị đánh vào đầu, khiến thần kinh không ổn định”. Hắn hy vọng rằng nó sẽ không lặp lại nữa, nếu không, hắn chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra! Chiều mùng 3, hắn đi ngang cửa sau nhà nàng. Suốt buổi sáng hắn ngồi sòng bên nhà thằng bạn, nên giờ hắn định đi dạo đâu đó chờ đến giờ hẹn với Ngọc - công chúa kiều kỳ. Có 2 cô người tình cũng sưng, vắng “em” này thì có “em” kia, chẳng sợ cô đơn chi...

Cửa sổ nhà nàng đặt ngay gian bếp sau, nên hắn thoáng thấy bóng nàng vận tạp dề sọc xanh, tóc kẹp cao để tự nhiên. Hình như cô nhỏ đang nấu nướng...Hắn lùi lại, vì khứu giác điều khiển, mùi bánh thơm quá!

Nàng ngược lên thành linh, hắn cũng giật mình như nàng. Thấy hắn, nàng hơi mất tự nhiên, nhưng cũng nở 1 nụ cười xã giao. “Đi chơi à?”

“Ừ...à...không. Đi dạo thôi.” Hắn đáp “Ở nhà 1 mình?”

“Ba mẹ về quê rồi, thằng em trai thì đi chơi, nên ở nhà làm bánh ăn!”

Nàng nói, tay giơ ổ bánh lên, chớp mắt: “Ăn không?”

“Hoàng cũng có phần hả?” Hắn khoái chí, vì cái bánh có vẻ ngon thật. “Ăn chứ!!”

Nàng mở chốt cửa cho hắn vào. Đây là lần thứ 3 hắn vào nhà nàng, nhưng là lần đầu tiên vào bằng cửa sau. Lần đầu khi hắn chơi đá cầu rớt vào ban công nhà nàng, hắn đã vào xin mẹ nàng cho lấy lại, lần thứ hai là khi hắn hỏi nàng tư vấn chuyện “cô bé tình yêu đầu”... sự

việc cách nay đã 2 năm.

Nàng cắt ổ bánh bông lan ra làm 6, đưa cho hắn 1 phần. “Cũng được...” Hắn vừa ăn, vừa gật gù. Nàng dõi theo thái độ hắn, như 1 vị đầu bếp đang quan sát thực khách của mình, chờ đợi lời khen. Cho nên khi nghe vậy, nàng tỏ ra buồn bã “Cũng được thôi sao? Vậy là không ngon rồi”.

Hắn hỏi, sau khi nuốt xong miếng cuối cùng: “Phải nói ngon lắm mới chịu à?” và nhe răng cười. Nàng mở to mắt nhìn hắn, rồi mím môi, tay dí con dao vào hắn: “Thì đúng vậy, phải khen nhiều chứ, ăn miễn phí cơ mà!” Trông nàng buồn cười quá, thật là...nhí nhảnh!

“Có chém chết thì cũng chỉ nói sự thật thôi!” Hắn vẫn ngoan cố, có lẽ vì hắn thích thú cái vẻ giận dữ của nàng. Nàng ngồi phịch xuống, tiu nghỉu. Hắn thấy tội nghiệp, không chọc nữa: “Thôi mà, thật sự là ngon lắm!”

“Thiệt hả?” – Nàng ngược lên, mặt tươi hắn.

“Phải tin vào tài nội trợ của mình chứ!” – Hắn nháy mắt

“Thế ăn thêm 1 miếng ha!” Nàng nói, tay kéo ổ bánh định lấy thêm 1 phần... Hắn cản: “Hòang lấy cả ổ, chứ không chỉ 1 miếng, được không?”

Nàng quay sang nhìn hắn, ngạc nhiên: “Ừ... được... nhưng chưa lại cho Hảo 1 miếng nhé...Hảo còn chưa thử!”

Hắn bật cười sặc sụa. Hắn không ngờ nàng hai mươi tuổi đầu rồi mà khờ như thế, hay ngớ ngẩn đến mức đó. Cứ như nàng đang bị hắn “trấn lột” ổ bánh vậy... Hắn nói mà vẫn không thôi cười được: “Giờn thôi, để cho gia đình Hảo ăn nữa chứ. Hoàng ăn thử 1 miếng được rồi.”

Sakuravn

Forgive me, I love you

- 2 -

11

Nàng gói về cho hấn 1 góc 6 nữa, bảo rằng: “Cho bé Vy”. Tiễn hấn ra cửa, nàng như sực nhớ điều gì...đưa tay lên trán hấn. Theo phản xạ...tự vệ, hấn nghiêng đầu né, làm nàng sững sờ pha lẫn bối rối.

“Hảo...Hảo chỉ...muốn xem vết thương...Hòang còn đau không?”

Hấn vén mái tóc lòa xòa, chỉ cho nàng chỗ bị té hôm trước, giờ chỉ còn dán 1 miếng URGO nhỏ.

“Chuyện vặt, không sao. À, cảm ơn Hảo về...hôm đó nhe”. Giờ hấn mới nhớ đến việc nói lời cảm ơn.

Nàng không đáp, vẻ mặt vô thần, không buồn, cũng không vui. Hấn vừa rời khỏi nhà, nàng vội đóng cửa ngay, như không muốn nhìn thấy hấn nữa... Có lẽ nàng cũng như hấn, chợt vu vơ điều gì khi nhắc về “hôm đó”...

Hấn bước đi thẩn thờ...Nắng chiều buông 1 màu bàng bạc, gió nhẹ lướt qua mặt. Hấn nhìn gói bánh trên tay. “Bé Vy à? không tới lượt nó đâu. hehe” Hấn lột ra, cho vào miệng, bánh có vị ngọt vừa, thơm mùi bơ, thoảng nhẹ chút hương vị vani...hấn mơ màng thấy nàng, đang ở đó trước mặt hấn, mỉm cười...Mấy phút ăn bánh ở nhà

nàng, thực sự là những giây phút hân vui vẻ thoải mái chưa từng có. Hạnh phúc... Thật lạ... Tiếng nhạc bài My Love reo trong túi quần... Hân mặc kệ, chạy nhanh về nhà, lấy xe máy vòng qua cửa trước, bấm chuông gọi nàng.

“Quên gì hả?” Nàng vừa mở cửa, nhìn thấy hân, ngạc nhiên vô cùng. Hân kéo tay nàng, “Đi với Hoàng.”

“Đi đâu?” Nàng hỏi, càng sửng sốt hơn so với lúc đầu.

“Không biết, đi 1 lát.”

“Nhưng...” Nàng e dè, nhăn mặt.

Lại là bài My love. Hân bảo: “Cho Hảo 3 phút. Nhanh lên!”

Nàng nhìn hân, vài giây sau, nàng vào nhà. Chắc đang hết sức thắc mắc về việc này, không hiểu gì. Dĩ nhiên rồi, cả hân còn không hiểu tại sao hân lại múôn đưa nàng đi kia mà.

“Alo”

“Sao chưa tới nữa?” – Giọng Ngọc cáu gắt trong điện thoại.

“Hôm nay kẹt rồi, sorry nhen cưng.”

“Gì hả, giống với Ngọc à?” – Tiếng cô nàng rít nhẹ.

“thật đấy. Không có Hoàng thì thiếu gì anh chờ sẵn, ha?!” Hân nửa đùa nửa mỉa mai.

“Tôn trọng tôi chút được không? Hoàng đã năn nỉ để hẹn tôi...” Ngọc nổi giận thật sự.

“Việc đột xuất mà...Đừng giận...thôi nói sau nhé” Hân cúp máy khi thoáng thấy bóng nàng ra cửa. Phen này hân phải lao đao để làm lành với cô ta đây. Nhưng lúc này, hân bất cần.

Nàng chỉ thay chiếc quần tây màu kem, lại khoác áo len trắng, bên trong là cái áo xanh ban nãy. Nàng chần chừ... “Khóa cửa đi!” Hân giục.

Nếu chờ Linh hay Ngọc, thì luôn có vòng tay ôm chặt eo hắn. Hắn cố tình chạy bạt mạng khi chờ các cô... hắn cũng đã “dạy” Long như thế mỗi khi chờ nàng để được...ôm! Lúc này, chính hắn đang thi triển chiêu thức đó, nhưng...vẫn không có vòng tay nào...thậm chí 1 cái vịn hờ.

Hắn khẽ quay đầu. Nàng đang bầu chặt yên xe, mặt tái xanh, vì lạnh hay vì sợ tốc độ kinh hồn của hắn...Mái tóc bung bay trong gió, nhiều sợi phát qua mặt, nàng phải đưa 1 tay lên vén qua, giữ đám tóc lại. Hắn biết nàng sẽ không ôm, cho dù hắn có phóng hết ga...nên đành chạy chậm lại.

“Mình đi đâu?” Nàng hỏi bên tai.

“Ra sông Bạch Đằng.”

“Làm gì?”

“Bơi!”

Tiếng nàng cười khúc khích. “Tìm nàng tiên cá hả?” Giọng nàng lém lỉnh.

Hắn cười: “Đâu cần, đang chờ 1 nàng đây này!”

“Hảo không phải là cá!” nàng phản đối.

“Ừ, không phải cá, mà là cua...Nàng tiên cua...haha”

Nàng đâm mạnh vào lưng, khiến hắn lạng tay lái, chiếc xe lao đảo.

Hoảng hồn, tay nàng chụp lấy eo hắn cho khỏi té...Lại cảm giác đó.

Dòng điện chạy qua tim... Nàng định thần rút tay khi chiếc xe có vẻ

lấy lại thăng bằng, toan giữ yên xe như lúc đầu, nhưng... tay trái hắn

đã nhanh như cắt, chụp lấy tay nàng, kéo nó vòng ra trước, đặt lên

eo mình. Mắt hắn vẫn ngó phía trước. “Cứ để vậy không được sao?”

Nàng không rút tay ra, nhưng cũng không nói gì, hờ hững. Còn hắn, chạy xe bằng 1 tay, tay kia giữ chặt tay nàng, như thể sợ nếu buông ra, thì sẽ rơi mất.

Hắn gửi xe xong, thì cùng nàng đi vào khuôn viên con sông. Quanh đó, 3-4 cặp đang “tâm sự”... Nhắc thấy 1 đôi có cử chỉ “thân mật”, mặt nàng ửng đỏ.

“Mình đi chỗ khác chơi đi. Ở đây...kỳ quá!”

“Có gì mà kỳ...” Hắn cười nham hiểm, túm cánh tay nàng kéo sát

“Đằng kia còn băng ghế trống, hay mình cũng...”

Nàng xô hắn ra, vẻ thẳng thốt, rồi...quay lưng bỏ chạy. Hắn ngỡ ngàng, lắc đầu cười xòa và đuổi theo. Dĩ nhiên là hắn dễ dàng bắt kịp nàng. Hắn nắm lấy vai nàng, xoay nhẹ:

“Hòang chỉ đùa thôi, mình đi tàu cánh ngầm” Hắn nói, tay móc trong túi áo ra cặp vé đã mua sẵn để tối nay đi với Ngọc, xòe cho nàng xem.

Nàng nhìn hắn ngờ vực: “Tàu cánh ngầm?!”

“Người gì dễ bị lừa quá...” Hắn nhìn thẳng, dò xét “Chẳng lẽ Hào nghĩ Hoàng định làm gì Hào à?”

Nàng có vẻ hơi què, tay chấp phía sau, mặt hất lên cao ngạo “Có thách Hoàng cũng không dám...” và bỏ đi trước.

Hắn mỉm cười, lò dò theo sau. “Thế mà có người bỏ chạy...!”

13

Con sông phản chiếu ánh đèn xanh đỏ rực rỡ từ khắp các khách sạn ven đó, át cả ánh trăng vốn đã yếu ớt. Nước lóng lánh 1 thứ màu sắc hỗn tạp... Trên tàu khá nhiều đôi đang ngồi bên nhau, có gia đình 4-5 người đang cười nói... Nàng và hắn đứng ngoài boong tàu. Tay nàng tựa lên lan can sắt, tóc nàng lại bay trong gió đêm... “Lãng mạn thật”.

Mùi hương tóc nàng thoảng qua dễ chịu, những dải tóc đen-không mượt lắm, mảnh mai như sương khói... Hấn chợt đưa tay lên, vuốt nhẹ... Một cử chỉ bất thần, hấn cũng không kiểm soát được.

Nàng quay lại, nhìn hấn: “Sao vậy?” – Tay nàng vuốt lại tóc mình. Có lẽ nàng nghĩ tóc mình bị vướng gì đó.

“Không... Hảo xài dầu gội gì thơm thế?” – Hấn hỏi, lảng tránh sự thật.

“Sunsilk – óng mượt như tơ” – Nàng tinh nghịch trả lời.

“Mượt gì, xơ xác quá trời!” – Hấn chọc.

“Vẫn mượt hơn tóc Hoàng, chắc ít khi nào gội...hihi...” Nàng che miệng cười. Hấn bỗng xuống giọng: “Ừ...thân côی cút không có mẹ lo mà...”, rồi hấn ngó ra phía xa. Hấn nhớ ngày trước còn nhỏ mẹ hấn cũng thường la hấn về chuyện tóc không chịu gội, rồi đề hấn ra gội đầu... Hấn nghe lòng đau đớn.

Nàng thôi cười, đôi mắt buồn rười rượi. Hấn đưa 1 điều thuốc lên môi... Và cũng bị nàng giật lấy, ném xuống sông. Khác với lần trước, hấn không nổi cáu, mà quay sang nhìn nàng bằng ánh mắt vờ vờ:

“Tại sao Hảo không cho tôi hút thuốc?”

Cách xưng hô xa lạ của hấn khiến nàng hơi chùn xuống so với vẻ bướng bỉnh lúc vừa ném điều thuốc. “Vì...à...vì không tốt cho sức khỏe”.

Hấn cười buồn: “Hảo đâu thể lúc nào cũng cản được tôi. Tôi vẫn hút thuốc như ông khói...”

“Sao xưng hô nghe lạ vậy?”

“Kệ tôi” Nói rồi hấn bỏ đi chỗ khác, chọc mấy đứa nhỏ đang chạy giỡn. Có cái gì khó diễn tả được lòng hấn lúc này... . “Tôi còn muốn gọi Hảo là “em” nữa kia.”

...Hắn ngồi tựa vào thành ghế, còn nàng vẫn đứng đó, trên boong. Tay chống cằm, khủy tay tựa lên thanh lan can. Tóc đã buộc lại bằng cọng thun, chắc vừa nhặt được đầu đó... Hắn nhìn nàng từ xa. Nàng là cô gái như thế nào? Khờ khạo? Dịu dàng? Nhí nhảnh đáng yêu? Hay bướng bỉnh? Sao nàng đối với hắn ngọt ngào thế? Sao lại lo cho sức khỏe của hắn? Nàng yêu hắn?

Nàng chột ôm vòng 2 tay lại, có vẻ gió đêm đã len vào da thịt nàng... Hắn bước tới bên cạnh, nhìn sang. Môi nàng run cầm cập.

“Ai biểu cứ đứng đây hứng gió!” Hắn trách, có phần quan tâm. “Có 1 cách giữ ấm... là ôm nhau!” Giọng hắn bắt đầu trở lại tinh quái.

“Đừng có mơ!” Nàng ném lại câu nói sau khi quay lưng đi vào trong, 2 tay vẫn ôm sát người.

14

Linh tựa đầu vào vai hắn, thở nhẹ, đôi mắt khép hờ mệt mỏi. Đèn phòng mổ vẫn còn sáng, đã hơn 3 tiếng đồng hồ. Có lẽ Linh đã thức suốt đêm qua.

“Mẹ em có sao không anh?” – Linh thì thào.

“Ừ, ...chắc không sao” – Hắn đáp nhưng thực lòng không nghĩ vậy. Nếu không nghiêm trọng thì họ đã không chuyển mẹ Linh từ Đà Lạt vào đây trong đêm hôm qua. “Em ngủ chút đi”.

“Em đã cố ... Nhưng em sợ lắm... Lỡ như...” – Linh ghen giọng.

“Có anh đây mà.” Hắn vòng tay qua vai Linh, ôm nhẹ... Bên Linh hắn thấy mình như cây tùng to lớn, che chở cho cô. Linh thiêm thiếp ngủ, trong vòng tay của hắn. Thật ấm áp khi mình là chỗ dựa của ai đó, nhất là khi mình cũng cô đơn như họ. Hắn quen Linh được hơn 1 năm rồi, sau cả tháng trời cưa cẩm. Linh không đẹp kiều sa nhưng dáng dong dỏng và lúm đồng tiền có duyên, cộng thêm chất con gái

Đà Lạt cũng đủ làm nhiều chàng ngẩn ngơ. Hấn còn nhớ lần đó hấn đá banh cho trường tranh giải sinh viên, đã để ý cô “săn sóc viên” của đội bạn. Linh khi ấy nhiệt tình hò hét cổ vũ, còn thỉnh thoảng chọc quē bọn hấn khi sút hỏng... Cuối trận, đám bạn thách thức: “Hòang, mày چرا được em ấy thì bọn tao gọi mày là Đại ca”... Rồi hấn quen Linh, nghiễm nhiên trở thành Đại ca của bọn nó, Linh cũng thành “đại tẩu”.

Đèn tắt, چرا phòng mở bật mở. Linh và hấn cùng đứng dậy. Vẻ căng thẳng của Linh khiến người bác sĩ bối rối. Ông gỡ chiếc khẩu trang trên mặt, lắc đầu: “Chắc khó qua khỏi trưa nay.”

Hấn bàng hoàng, còn Linh như gục ngã. Cô khụy xuống và đôi mắt bất động. Khi chiếc xe đẩy mẹ cô ra khỏi phòng mở, Linh không hề phản ứng, cô ngồi bẹp xuống sàn. Hấn đứng đó, không nói được lời nào, nhìn theo chiếc xe hướng về phòng hồi sức.

“Mẹ ơi...” Tiếng Linh nấc lên, vỡ òa giữa không gian tê tái. Hấn nghe mặt đất ở cổ họng.

...

15

Hấn đưa Linh về Đà Lạt , ở bên cô suốt 1 tuần. Đưa em gái Linh khóc suốt. Ba Linh đã li dị vợ 3 năm nay, giờ trở về lo tang ma như 1 cái bóng vô hồn. Sau khi kết thúc tang sự, vì ba Linh và cô có chuyện riêng nói với nhau, hấn tản bộ quanh bờ Hồ Xuân Hương. Cái lạnh sáng sớm đầu xuân của Đà Lạt vừa hanh khô vừa buốt giá... Tại sao thần chết lại đến vào mùa xuân? Hấn rùng mình đút hai tay vào túi quần.

“Anh Hòang” – Tiếng Linh gọi từ sau. Hấn quay lại. Cô đang xách cái

túi lớn, vai đeo ba lô: “Mình về Sài Gòn đi anh. Từ nay... em sẽ theo anh”.

Hắn nghe lòng bùng bên tai. Theo hắn? Theo về đâu? “Linh ơi, em đang nghĩ gì thế?”

“Ba em sẽ đưa Út Liên đi Hà Nội. Em không còn ai nữa...” Linh nói trong hơi thở ra khói.

“Ba em không bảo đưa em theo sao?” Hắn thắc mắc.

“Có, nhưng em không muốn...” Linh buông chiếc túi, ôm chặt eo hắn.

“Em muốn ở bên anh”

Hắn ôm Linh như 1 sự phúc đáp. Đành rằng hắn thương Linh nhiều, và cũng không muốn xa cô, có điều, bảo bọc Linh ư? Điều đó đối với hắn chẳng khác nào 1 gánh nặng, khi hắn mới 20 tuổi, thân còn lo chưa xong... Nhưng làm sao hắn có thể từ chối em vào lúc này? Hắn thờ dài.

Linh ngồi trên xe buýt, hắn đứng dưới trạm hút thuốc. Người đàn ông tiến lại bên cạnh, là ba Linh. Ông xin hắn mời lửa.

“Con Linh nhờ cháu chăm sóc” Ông nói.

“Cháu...” Hắn cúi đầu, không biết nói gì. Người đàn ông tiếp lời:

“Cháu làm sao lo được cho nó với cái tuổi ham chơi này? Bác sẽ gửi tiền hàng tháng. Linh nó không nên biết, chắc nó không thích đâu.

Cháu ghi tên và số CMND vào đây cho bác”. Nói rồi ông đưa tấm card, lật mặt trắng phía sau chia cho hắn, kèm theo cây bút.

Hắn nuốt từng lời của ông, thực sự có phần nhẹ nhõm. Tuy nhiên hắn vẫn tỏ ra ngần ngại.

“Bác là ba nó, lo cho nó là trách nhiệm của bác.” Ông ta giải thích.

Hắn gạt điếu thuốc, bỏ vào thùng rác rồi ghi theo yêu cầu của ông.

Dù sao thì hắn cũng không thể lo nỗi cho Linh.

“Được rồi, mỗi tháng ngày 30 ra ngân hàng ACB lãnh tiền, giờ lên xe đi.” Ông cho tám card vào túi áo, xua tay bảo hấn đi.

...

“Anh ghi cái gì cho ba em vậy?” Linh hỏi khi hấn vừa ngồi vào ghế.

“Hả?...à, ký nhận con gái của ông thôi.” Hấn mỉm cười trả lời. Linh không cười nổi, ngó ra cửa. Ba cô đang cầm tay Út Liên, còn con bé thì liên tay vẫy vẫy. “Chị...chị ơi...”

Hấn thấy giọt nước mắt trào ra nơi khóe mắt Linh, liền kéo đầu cô vào, hôn nhẹ lên tóc. “Đừng khóc. Anh yêu em”

16

Quán cà phê buổi trưa khá vắng. Tiếng nhạc du dương, trầm ấm.

Hấn nhìn Ngọc, cô đang say sưa theo điệu nhạc.

“Quán đẹp ghê... Hoàng tìm hay thật” – Ngọc xúyt xoa.

“Hôm nay tôi muốn nói với Ngọc điều này...” – Hấn vẫn thường xưng “tôi” khi nói chuyện nghiêm chỉnh. Ngọc cũng biết nên nghiêm mặt nhìn hấn.

“Tôi thích Ngọc, và cũng rất vui khi đi chơi với Ngọc...”

“Đừng lòng vòng... Có phải Hoàng muốn chấm dứt không? – Cô tỏ ra sắc sảo với ánh mắt xóay vào hấn. “Em Linh phát hiện à?”

“Không” – Hấn đáp.

“Mà thôi...tôi cũng chán Hoàng rồi.” – Ngọc bắt đầu giành thế chủ động. “Vậy nên...kết thúc nhé?”

Hấn hơi ê mặt khi nghe câu nói đó, quá nhanh và hấn từ người muốn chia tay vì giữ trách nhiệm với Linh, lại trở thành kẻ bị đá. Hấn nhếch mép cười 1 nụ cười nửa miệng.

“Thằng khốn!!” – Hấn vừa quay lại đã nhận ngay 1 cú đấm vào

miệng. Răng hấn cắn phải môi chảy máu. Minh đang đỏ bừng mặt và tay thì nắm chặt, trừng trừng nhìn hấn.

“Mày điên à?” – Hấn nghiêng răng, quắc mắt nhìn Minh. Hai người phục vụ chạy tới, 1 người kéo Minh ra xa, người kia giữ lấy hấn.

“Các anh vui lòng đừng đánh nhau ở đây”

“Mày dám hẹn hò với Ngọc của tao?” Minh gầm gừ gần như hét lên.

“Thôi đi...” Tiếng Ngọc gần giọng “Ai là Ngọc của anh?”

Hấn để tiền lên bàn, mặc kệ mọi chuyện bỏ ra khỏi quán. “Coi như xong.” Hấn thăm nghĩ rồi lên xe chạy đi.

Hấn vừa dắt xe vào nhà, quay ra định đóng cửa thì nàng chạy tới.

“Chờ đã, Hoàng”.

“Gì vậy?”

“Hảo làm bánh nữa nè...” Vừa nói, nàng vừa giơ gói bánh lên lắc lắc. Chợt nàng chững lại, nghiêng đầu nhìn hấn “Hoàng lại đánh lộn?”

“Đâu có”. Hấn nói nhanh.

“Miệng chảy máu kia kìa mà chối.” Nói đoạn nàng đưa tay lên chỉ vào chỗ bị thương. Hấn gạt mạnh tay nàng ra, đóng sầm cửa, sau khi nói cộc lốc “Không ăn đâu, ngán rồi”.

Không biết nàng ra sao ngoài kia, hấn bỏ vào phòng, nằm ngửa, đầu gối lên 2 tay, suy tư. Tâm trạng của hấn lúc này bức bối, cáu gắt và rối rắm, chẳng hơi đâu mà bánh với trái.

“Anh Hai!” Tiếng con bé Vy ồm ồm “Bánh ngon ghê...mai một bảo chị đó làm cho em nữa nhen?”

“Mày có cảm ơn chưa mà lấy đó?” Hấn làu bàu.

“Quên rồi.. mà tại chỉ đi nhanh quá. Mặt buồn xo à!” Nó vừa ăn, vừa trả lời hấn. “Anh chọc chỉ hả?”

“Nhiều chuyện!”- Hấn ngồi dậy- “Còn không cho tao miếng coi!”

17

“Hoàng, mày có thể...” – Long gọi chuyện 1 cách khó nhọc.

“Lắm nhảm gì đó?” – Hấn bỏ hột đậu phộng vào miệng, mắt vẫn dán lên màn hình ti vi đang chiếu trận bóng đá.

“Mày đừng giành Hảo với tao!” – Long nhấn giọng. Hấn gần như phun hột đậu ra bàn, quay phắt nhìn Long. “Mày nói cái quái gì vậy?” Long cầm ly nước lên, từ tốn. “Mày biết tao yêu Hảo mà. Bây giờ có thể Hảo không yêu tao, nhưng tao sẽ theo đến cùng, chỉ cần mày đừng chen vào... Mày đã có nhiều cô quá rồi còn gì. Mày đâu có thích Hảo, đúng không?”

Long ít khi nào nói với hấn bằng giọng dài hơi mà nghiêm túc như vậy. Chuyện Long yêu nàng, không cần nó nói thì hấn cũng biết quá rõ. Nhưng khi không Long lại đề cập tới hấn...

“Dĩ nhiên là không”. Hấn trả lời, phần để trấn an Long, đồng thời cũng để tự trấn an mình. “Mà sao mày...”

“Vậy là được rồi...” Long cắt ngang, ngược lên màn hình “Đó...hay lắm...sút đi”.

“V....à....o rồi...” – Đám đông trong quán đứng dậy hò hét, xô đẩy. Long cũng vỗ tay, la lối. Hấn nhìn thẳng bạn, có cái gì rạn vỡ giữa 2 đứa.

....

Hấn cất cái chổi lau nhà, nhìn đồng hồ, hơn 11h khuya. Long vẫn đang chất mấy chai rượu vào kệ. Chị chủ quán bảo: “Thôi, hai đứa về đi, trễ rồi.”

Hấn đứng đợi Long ở cửa, khi Long ra, hấn khoác vai: “Đi ăn mì, tao đói”

“Tao về” – Long từ chối. Hấn xô Long ra, giọng bức dọc: “Mày sao vậy hả thằng kia?”

“Chỉ là tao muốn về” – Long vẫn thản nhiên bước đi – “Có gì không vừa bụng thì mày cứ nói đại họ ra đi, bạn bè bao nhiêu năm mà...?” – Hấn quát từ phía sau. “Chỉ vì Hảo thôi hả?”

Long đứng lại. “Tao thấy mày chở Hảo hôm mừng 3 Tết”. Hấn á khẩu, miệng gằn như há hốc.

Long đột ngột quay lại, túm cổ áo hấn, nghiêng giọng: “Mày có thể huơ bất kỳ ai, trừ Hảo ra, nghe không?” Mắt Long sôi lên như có lửa.

“Mày... bình tĩnh lại coi.” Hấn áp úng. Bản thân hấn không nghĩ là việc chở nàng đi lại nghiêm trọng với Long như vậy, càng không nghĩ mình lại trở thành kẻ tội nhân đang bị chất vấn và cảnh cáo như thế này, tệ hơn là bởi thằng bạn chí cốt.

“Hảo không giống các cô khác. Mày đừng có coi Hảo là trò đùa, nếu không...” – Long vẫn giận dữ, tiếp – “Tao sẽ không để yên.”

Hấn cười, cười sùng sục. Đúng ra là hấn không biết phản ứng làm sao ngoại trừ việc cười. Hấn ôm bụng, cười như đười ươi. “Giống phim HQ quá...mày khùng rồi Long à. Tao không chạm đến Hảo của mày, được chưa?”

“Nhớ lời đó”. Long buông hấn ra, nhăn răng... Đó không phải là 1 nụ cười, mà là...cái gì đó nham nhở khó coi. Long chơi với hấn từ rất lâu rồi, chắc cũng gần 7-8 năm. Chưa ai hiểu hấn như Long, và chưa bao giờ Long đứng về phía người khác mà chống lại hấn, ngược lại hấn cũng thế. Hai thằng vẫn thường cãi nhau, đánh nhau, nhưng chưa từng là vì 1 ai khác, chứ đừng nói là vì con gái. Hấn bỗng nhớ câu chuyện hồi 16 tuổi...

“Ê Long, lỡ sau này tao và mày cũng thích 1 cô thì sao?”

“Mày nhường tao đi!”

“Bộ điên hả?”

“Mày đẹp trai hơn tao mà!”

“Nhưng mày giàu hơn tao.”

“VẬY...tao sẽ nhường cho mày”...

Hắn cười trong dòng suy nghĩ. Mày nhường tao sao Long? Thế mà mày vừa sút đánh tao vì cô ta cơ đấy! Tao sẽ không để tình bạn sứt mẻ chỉ vì 1 cô nàng vớ vẩn... dù sao thì tao cũng ...không thích cô ta lắm. Hảo không hợp với tao, hướng chi, tao còn có Linh. Mày yên tâm...

18

Hắn đã cố tránh mặt nàng, càng ít gặp càng tốt. Vì Long cũng được mà vì Linh cũng được.

Ngày 30, hắn nhớ đến vụ ba Linh, tạt sang 1 chi nhánh ngân hàng ACB. Người nhân viên ở quầy nhìn hắn 1 lát, cầm cái CMND sầm soi. Chừng 15 phút, cô ấy gọi hắn và đưa 1 xấp tiền mỏng, cùng tờ giấy bảo hắn ký vào. Con số 500,000 trong tờ giấy khiến hắn bật cười. Số tiền này phải chi cho ăn uống, sách vở, phòng trọ... của 1 cô gái đang học ĐH như Linh? Ừ... có lẽ hắn đã trông đợi nhiều quá, đối với 1 người đàn ông tóc hoa râm, vẻ khắc khổ trong bộ áo màu xám sờn cũ hôm ấy.

Đi ngang 1 công trình xây dựng đang dở dang, hắn liếc thấy tấm bản:

“Cần người” ngoài cổng. Hắn chạy xe vào bên trong.

“Bao nhiêu tuổi?” – Người thanh niên đội chiếc nón bảo hộ màu vàng hỏi.

“Hai mươi.” – Hắn trả lời, mắt ngó quanh. Anh kia nhìn hắn 1 lượt, hỏi tiếp vài câu nữa rồi chỉ tay ra chỗ cách hắn đứng không xa lắm.

“Dãy đó là dãy cuối cùng. Làm khoảng 3 tháng. Cậu làm tổ bên đó, mỗi tuần hai trăm.”

Hắn hướng mắt về phía đó, các công nhân đang cheo leo trên các xà ngang. “Cũng được, ngày làm nửa buổi. Em còn phải đi học.”

“Cậu đùa với tôi chắc?” – Anh ta to tiếng. “Ai nhận làm nửa ngày?”

“Được mà, giúp sinh viên nghèo đi anh” – Hắn xuống giọng nằn nì -

“Em kêu thêm 1 thằng tới thay ca là ok thôi”

Anh quản lý suy nghĩ 1 hồi, rồi cũng chấp thuận: “Vậy thì hai đứa chia tiền công...”

Quỳnh chào hắn rồi kéo cửa đi khuất. Hắn luôn cảm thấy ngại khi vào phòng trọ của Linh, nơi “an cư” của 3 cô gái sinh viên xa nhà chỉ rộng hơn 20 mét vuông. Linh từ sau tấm ri đô màu đỏ bước ra, đưa cho hắn 1 tấm đệm: “Anh ngồi đi...”

Nhìn vẻ mặt có hơi thất sắc của Linh, hắn hỏi: “Em thấy sao rồi?”

“Em khỏe” – Giọng Linh vẫn yếu ớt. “Em vừa bán cái điện thoại...”

“Cái S-Fone đó được bao nhiêu mà bán?”

“Kệ, được bao nhiêu hay bao nhiêu. Em phải trả tiền thuê phòng.”

Linh hơi bình thản. Hắn đưa Linh chỗ tiền vừa rút ở ngân hàng: “Em cầm đi.” Linh tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi dần chuyển sang ái ngại “Anh

không cần phải... Em tự lo được”. Hắn cầm tiền nhét vào tay Linh:

“Em lộn xộn quá. Cứ giữ lấy, nó là của em!” Nói rồi hắn đứng dậy

“Anh phải ra quán bar làm”

Linh chợt ôm lấy cổ hắn, kéo xuống và... hôn lên môi, mắt cô nhắm nghiền, say đắm. Dĩ nhiên là hắn đáp lại, dù có chút bất ngờ. Linh đôi khi táo bạo như thế, và thực sự khiến hắn thú vị.

Nụ hôn không kéo dài, vì hắn tỏ ra khá vội. Linh kết thúc phút nồng nàn bằng câu nói khiến hắn chao đảo: “Bất kể lúc nào anh muốn, em

sẽ là của anh”

Với những kẻ như hắn, thì đó là 1 sự gọi mở đầy lời cuốn.

...

Suốt buổi tối, đầu óc hắn cứ miên man câu nói của Linh và cái cảm giác bình thường đến khó tả của nụ hôn. Đồng ý rằng đó không phải là lần đầu hôn nhau, nhưng ít ra hắn phải có... cái gì... khó nói quá. Hắn đã mong chờ cảm giác điện chạy ấy...

“Mày thơ thẩn như thằng ngố!” – Long đập nhẹ cái khay vào đầu hắn, rồi đi qua đến chỗ chiếc bàn vừa có 2 người bước vào. “Ừ, tao ngố thật!” Hắn lẩm bẩm.

...

“Mày đừng có ôm tao như thế!” – Long la làng khi đang chạy xe vì bị hắn tự nhiên ôm sát (non-SA, please remember!). Hắn khoái trá khi thấy vẻ càu nhàu của thằng bạn: “Mày có thấy dòng điện chạy trong mày không?”

“Không, không có gì hết. Mày làm ơn bỏ cái tay của mày ra khỏi tao!”. Long cố gỡ tay hắn ra.

“Cũng may mà mày không thấy. nếu không chắc tao chết sớm!” Hắn cười to. Long thở phào khi hắn chịu buông eo mình ra. Dù biết chắc thằng Hoàng không có “sở thích đặc biệt” đó, nhưng cái cảnh mà nó đang tạo ra thật...khó coi.

“Tao đã từng có cảm giác ấy 2 lần rồi.” – Hắn nói, giọng nhỏ thật khó nghe, dường như hắn không nghĩ rằng câu đó đã bật ra thành tiếng.

“Đừng nói là lúc mày ôm tao đó!” – Long đùa cợt. Thấy hắn vẫn phớt lờ, Long đành hỏi han đằng hoàng: “Với Linh, hay với Ngọc?”. Hắn nhìn Long, “làm sao tao có thể nói rằng, đó là người mày hằng mong được 1 lần cầm tay, và là cô hàng xóm bé nhỏ của tao – Gia Hảo?”

“Mỗi cô 1 lần” – Hấn đành phải nói dối.

“Sướng lắm hả?” – Long hỏi.

“Ừ. Sướng không thể tả!” – Hấn thừa nhận, nhưng Long không nghe được, 1 chiếc xe net bô vừa chạy ngang. Anh chàng cũng không buồn hỏi, cắm đầu cho xe phóng nhanh vì cơn buồn ngủ đã vây kín.

19

Vì Long không thích hợp cho việc ở công trường, dù sao nó cũng là con nhà khá giả, việc làm quán bar xem ra đã quá đủ cho khao khát tự lập của nó, hấn phải kêu 1 thằng “đàn em” năm nhất khoa Cơ khí trong đội banh làm thay ca. Quốc, tên của nó, nhà ở tận Sóc Trăng, mỗi 3 ngày liền đi học chỉ mặc độc 1 bộ đồ, nghe có việc làm thêm thì mừng quỳnh ra mặt.

“Bảy chục 1 tuần, mày làm buổi sáng. Tao ca chiều.” – Hấn truyền đạt thông tin. Đừng thấy lạ tại sao hai trăm chia đôi còn...bảy chục, đó là do cái đầu khôn lỏi của hấn mà thôi.

“Dạ, hiểu rồi anh.”- Quốc nhanh nhẩu. “Hôm nào anh không rảnh, em làm luôn ca chiều cho, không tính lương”

“Khỏi cần, mày còn phải đi học, tao không muốn ông bà già mày lên đây kiếm tao đâu. Vậy sáng mai tao dắt mày qua đó.” – Hấn đều giọng, dù chỉ lớn hơn Quốc 1 tuổi, nhưng hấn luôn có vẻ bề trên.

“Dạ...dạ...” – Quốc líu ríu – “À, em gửi anh...trái ổi để thay lời cảm ơn!”, nói rồi nó móc trong túi ra trái ổi xanh đưa cho hấn bằng hai tay.

“Mày con trai mà cũng ăn mấy thứ này hả?” – Hấn cầm lấy “món quà biếu”, thấy vài cái, liếc thẳng Quốc đang gãi đầu then thùng. “Được rồi, đừng có cua bò bằng ba cái này đó, không nghe tao là thất bại ê chề” Hấn cười, cắn miếng ổi rồi quay đi.

“Khi nào muốn cua ai, em hỏi ý anh là được!” – Tiếng Quốc vọng

đằng sau. “Tin tưởng tao vậy à? Mà đúng là Nam Căn.” Dáng hấn nhấp nhô giữa đám sinh viên đang tranh nhau quả bóng. Đồi hấn cũng nhấp nhô...

20.

Chỉ vài tuần dang nắng làm việc ở công trường mà da hấn sạm đen hấn, chắc gần như mấy gã Indo. Các cô nương khoa Hóa thì không biết thật hay mĩa, luôn miệng xuyết xoa: “Hoàng ngẫu ghê, da bánh mật, sô cô la... Giống y chang Cổ Thiên Lạc”. Cứ nghe mấy câu đó mà hấn muốn nổi khùng lên được. Thằng Quốc thì khỏi nói, trước khi đi làm nó đã đen nhem nhẻm, giờ thì nó y như cột nhà cháy, nếu ban đêm ra đường không có đèn dấm người ta chỉ thấy bộ đồ của nó. Học ngành xây dựng nên hấn làm khá được việc, hiểu nhanh, biết cái gì nên và không nên khi đổ cột, dựng xà dù trước đó chưa làm qua. Anh Cường quản lý rất ưng bụng, thậm chí đôi lúc còn bàn luận bản vẽ kết cấu với hấn. Hấn cũng học được kha khá từ anh. Tuy nhiên, hấn mệt kinh khủng, mỗi ngày sáng đi học, chiều ra công trường, tối làm quán bar... nhiều lúc hấn thấy mình cày như trâu!

...

Dàn đèn bên góc phải quán cứ chớp chớp, nhá nhá. Không để ý thì thôi, nhưng nếu chú tâm thì nó dễ làm người ta phát bực. Chị chủ quán ngoắc hấn lại: “Em và Long lên coi thay cho chị, để mấy cha khách này cần nhần kiếm chuyện phiền lắm”.

Hấn dựng cái thang vào tường, dặn Long: “Mày giữ chặt đó!”

“Biết rồi”. Long nói chắc nịch.

Hấn leo được 3 bậc, bỗng thấy chóng mặt, mọi vật nhòe đi. Hấn lắc lắc đầu, bóp trán.

“Mày làm được không? Để tao...” – Long có vẻ không yên tâm khi

thấy bộ dạng hần. Nhưng câu đó của Long càng làm hần muốn tiếp tục. “Sao không được?”

Vừa dứt câu, hần bước thêm bậc thứ tư, và bây giờ, hần quay mòng mòng, cảm giác như đang ở trên con tàu Titanic lúc gặp bão. À, không phải, gặp băng trôi thì đúng hơn. Hần buông người vì không giữ thăng bằng được nữa.

“Rầm”. Hình như Long đã kịp đỡ hần, chỉ có chiếc thang ngã ra sàn. Có tiếng lao chao...

...

Hần mở mắt, thấy mình đang nằm trên băng ghế, trong phòng thay đồ của quán. Tiếng nhạc vẫn xập xình ngoài kia. Mũi hần cay xè. Khi thật, chắc thằng Long đã đổ cả chai dầu vào đó! Hần loạng choạng đứng dậy, vào toilet rửa mặt.

“Em khỏe rồi hả?” – Tiếng chị chủ khiến hần giật mình. – “VẬY em ra phụ tụi nó, thứ bảy đông quá mà em lại...thiệt là...” Giọng chị ta vẫn ngọt dịu nhưng thật đáng sợ.

“ĐỂ em ra.” – Hần lách người qua góc hẹp giữa chị ta và cánh cửa phòng. Cô ca sĩ trên sàn nhảy cổ gào thét trong tiếng ầm ầm của chiếc loa. Hần thấy đầu bưng bưng...

Chị chủ đưa tiền cho hần và Long, sau khi đếm đi đếm lại 2-3 lần.

Long cầm lấy, nói với chị: “Mai Chủ nhật cho tụi em nghỉ...”

“Một đứa đến đi, nghỉ cả hai thì khó quá. CN lại là ngày cao điểm.

Mấy tuần trước 2 em xin nghỉ thứ 2 mà.” Chị ta tỏ ra không hài lòng.

“Nhưng thằng Hoàng nó...” Long cố thuyết phục.

“Hoàng nghỉ thì em đi làm nhe” – Chị chủ nói gút câu, không cho Long cơ hội thoái thác “VẬY đi, 2 đứa về được rồi”. Và chị ta kêu mấy đứa khác tới tiếp tục đếm tiền phát lương.

Hắn nãy giờ vẫn nghe câu chuyện, nhưng không lên tiếng. Hắn mệt
lả người, chỉ muốn nằm xuống giường, nên chuyện ngày mai có đi
làm hay không hắn chẳng thể biết được.

Sakuravn

Forgive me, I love you

- 3 -

21

Hắn thức dậy khi trời đã quá trưa. Bụng cồn cào, hắn uể oải vươn
vai. Một chiếc áo len trắng thấp thoáng trong bếp...Nàng? Hắn nhòe
miệng cười. Bóng chiếc áo càng gần, tay bưng cái tô to tướng...
Không, đó là Linh. Hắn mới nhận ra chiếc áo len của Linh khác của
nàng, không phải dạng áo khoác tay dài mà là kiểu chồng đầu không
tay.

“Trưa nóng mà em thấy lạnh?” – Hắn đón lấy tô cháo nóng.

“À...Không. Áo mẹ đan cho em...” – Linh giải thích bằng giọng buồn
buồn. Hắn húp muống cháo, chẳng hỏi thêm gì, chỉ nói: “Ừ. Anh
chưa thấy bao giờ.”

Linh cười nhẹ. “Hình như anh không phải bị sốt...”- Cô nói trong lúc
xếp lại tấm chăn. Hắn chỉ ậm ừ, mãi lo ăn, đang đói mà.

Con bé Vy từ đâu chạy ào vào, nắm tay Linh. “Chị biết làm bánh
bông lan hun?”

Ba chữ “bánh bông lan” làm hấn giật thót. Đặt tô cháo xuống ghế, hấn quát: “Đi ra!!” Con bé vẫn tỉnh ruồi, nhìn Linh chờ đợi. Linh hơi lúng túng, nhưng rồi cũng gật đầu: “Em thích ăn à? Để chiều chị làm cho.”

“Khỏi cần, kệ nó”. Hấn hơi gắt, liếc con bé: “Tao bảo mày đi ra!” Nó bắt đầu hơi sợ, vẻ rụt rè: “Anh làm gì dữ vậy? Chị này không được thì chị kia cũng làm cho em hà!” Nó nói xong rồi bỏ chạy nhanh như sợ hấn đá cho 1 phát, mà cũng có thể lắm chứ. Mặt hấn đang đỏ ngầu thế...

Linh sửng sờ. Rõ ràng là câu nói của bé Vy đã nằm gọn trong tai cô ấy. Chỉ cần Linh hỏi, hấn sẽ có hàng chục câu chuyện để phân trần. Nhưng khác với chuẩn bị của hấn, Linh không tra khảo gì, thậm chí 1 ý thức mắc nhỏ. Cô chỉ nhẹ giọng: “Anh ăn hết đi.”

Thái độ của Linh khiến hấn thấy băn khoăn, nhưng không khảo mà khai thì là thằng ngu nhất trên đời. Hấn vét tô cháo trong cái nhìn kín đáo của Linh.

Phụ nữ luôn có những suy nghĩ và hành động chỉ cô ta mới hiểu.

22

...Hấn đang bước xuống con dốc... Phía xa nàng đang sánh bước cùng Long. Hấn cố gọi...Nhưng họ không nghe thấy. Gió thổi khiến cát bay mù mịt, dáng nàng mờ khuất. Hấn chạy theo, bước chân nặng trĩu trên cát... Ai đó kéo áo từ phía sau, hấn quay lại... Linh... hấn cố thoát, bước tới... Nhưng Linh vẫn kéo áo hấn...Hấn lấy tay giật mạnh vạt áo...

“Trời ơi là trời, đưa cái mền cho em!!” – Tiếng bé Vy chan chất. Hấn giật mình. Giấc mơ vừa rồi hơi kỳ lạ ... Con bé đang kéo cái mền, còn tay hấn thì giữ chặt nó. “Quái đản, cái con này, bộ hết mền đắp

rồi hả mà dám...?”

“Cháy nhà kia mà ở đó còn ham ngủ!” – Nó tiếp tục kéo cái mền. Hấn thì đã buông ra, vò đầu gắt gỏng: “Cháy cái gì...” Hấn lắng tai nghe, tiếng người ồn ào ngoài hẻm. Đồng hồ chỉ 2 giờ khuya, cũng đỡ là tối nay hấn nghỉ làm ở quán, nếu không thì việc bị đánh thức kiểu này dễ biến hấn thành quái vật lắm. Con bé Vy đã vác tấm mền chạy ra ngoài.

Hấn vén rèm cửa sổ, bên ngoài sáng vàng rùng rục, hấn nhoài người nhìn ra. Cảnh tượng thật nhốn nháo, nhiều người chạy tới chạy lui, có người đứng xem, nhưng hầu như nhà nào cũng có người đổ ra con hẻm chỉ rộng 3 mét. Khói quện từng dòng xám mù...

“Hoàng!” –Nghe tiếng ba hấn hét, hấn liền lật đật nhảy tót xuống giường, trên người chỉ mặc mỗi... chiếc quần đùi. Ba hấn đang ôm cái mền của hấn vừa nhúng nước xong, đưa cho hấn cái xô. “Xách nước qua tạt phụ người ta!” Ông ra lệnh.

Hấn làm theo như con robot, hì hục múc nước từ bồn nhà, cũng may không phải nhà mình đang cháy...

Lò bánh mì ở gần đầu con hẻm đang bốc cháy, tạo thành cột khói cao ngút. Ai nấy đều căng thẳng, người dùng mền ném vào, người xối nước, người phụ khiêng đồ đạc của hai căn nhà bên cạnh ra...

Mồ hôi hấn vã ra. Hấn chạy đi chạy lại mấy lượt mà không để ý người ta lấy nước từ những căn nhà gần hơn... Khi thấy 1 anh trong xóm xách xô rẽ vào căn nhà nọ đang mở toang cửa lấy nước, hấn mới thấy mình ngu không kể nổi!

Tiếng còi xe cứu hỏa hụ ngoài đường cái. Hấn và nhiều người nữa thở phào. Nhân viên cứu hỏa kéo đường ống nước vào trong hẻm, mọi người đứng dạt ra. Hấn cũng nép vào mép tường...

“Mẹ để con... Mẹ vào nghỉ đi” – Giọng nói thanh thoát trong như thủy tinh quen thuộc. Hấn chưa kịp quay sang thì 1 vòi nước xịt ngang mặt, ướt sũng. Khá bức dọc, hấn quay mặt lại. Nàng đang cầm ống nước, mẹ nàng cũng đang đứng sát, giữ 1 phần chiếc ống. “Thấy chưa, con thiệt là...” Bà trách nàng rồi bước qua chỗ hấn đứng, vuốt mái tóc đang đầy nước của hấn, dịu dàng như 1 bà tiên trong cổ tích. “Mệt không con? Có bị nước vào mắt không?”

“Dạ..Không sao!”. Hấn mím môi, nhìn bà. Nàng thật hạnh phúc khi còn có mẹ. Bà cười vỗ vai hấn rồi quay vào, bảo nàng: “Cẩn thận đó con”. Lưng áo mẹ nàng dẫm ướt.

Nàng vẫn giữ chiếc vòi, hướng lên khiến nước phun òng ọc. “Xin lỗi...Hảo..không cố ý!”

Hấn vẫn còn hơi tức vì bị xịt nước bất ngờ, sẵn chiếc xô trên tay còn đọng chút ít, hấn ... tạt luôn vào người nàng. Bấy giờ mà hỏi hấn tại sao làm vậy thì...hấn cũng không thể lý giải được!

Nàng, đương nhiên là sốc cực độ, sau phút trân trối nhìn hấn, liền cầm ống nước chữa ra... Hấn đâu có ngốc để bị “phản công”, tay chụp lấy ống nước quay lại vào nàng... Kẻ giằng người kéo, cả hai như đang tắm mưa, hấn cười, nàng cũng cười, vui - vui không cần biết trời đất, thế giới như chỉ có nàng và hấn... “Đang lúc như vậy mà còn giỡn”. Mấy người hàng xóm nói bằng giọng khó chịu.

Tiếng cười khanh khách của cả hai im bật, nhận ra sự vô tư không đúng chỗ của mình, hấn ngồi xuống, đặt cái xô bên cạnh. Còn nàng thì cúi mặt chìa vòi châm nước vào xô của... 1 ông bác vừa đem tới.

23

Có vẻ như họ đã dập tắt được ngọn lửa. Người ta lục đục trở vào nhà... Hấn quay sang nhìn nàng đang ngồi trên bậc thềm ngay bên

cạnh, mắt quan sát những người cứu hỏa. Mái tóc bới quắt lên bằng một chiếc kẹp, đuôi tóc bung rũ xuống. Tóc phía trước dính bết vì ướt, sau “trận chiến” ban nãy. Mặt nàng cũng còn nước, má lem luốc những vệt dơ... hấn khẽ cười. Nàng trông dễ thương quá đi mất, chỉ muốn véo cho 1 cái. Hấn liếc xuống chiếc cổ áo hình tim, nó ướt mem làm nổi lên làn da hồng bên trong, cả chiếc bra... trong ánh đèn mờ mờ của con hẻm. Hấn sượng đỏ mặt, quay đi, nuốt nước miếng. Một sự quyến rũ khó tả.

“Mệt thật ha” – Nàng cất tiếng.

“Hảo có làm gì đâu mà kêu mệt!” – Nói vậy nhưng hấn cảm nhận được sự vất vả trên mặt nàng, mồ hôi rịn ra nơi thái dương.

“Hảo xách nước cho mọi người còn trước cả Hoàng!” – Nàng cao giọng vẽ bắt bình khi bị phủ nhận công lao – “Trong lu hết nước mẹ Hảo mới kéo vòi ra.”

“Vậy hả?”. Hấn cười toe, xấu hổ nhớ tới việc mình còn ngái ngủ khi bị kêu dậy.

“Hoàng không nhìn thấy Hảo, Hoàng cứ chạy...” – Nàng tiếp –

“Nhưng Hảo đã thấy Hoàng ngay từ lượt đầu tiên Hoàng chạy ngang...”

“...” Hấn im lặng. Dường như câu nói có 1 hàm ý gì đó...

“...dù rằng Hoàng không mặc áo vẫn nhận ra!”- Nàng cười khúc khích. Hấn chợt nhớ ra “phục trang gợi cảm” của mình lúc này, chiếc quần đùi màu đỏ... ặc, ôi mẹ ời!!...

“Khiêng ra rồi lại khiêng vô. Oải dã man!”- Em trai nàng, thằng Tiến, đang đi tới than thở, ba nàng bước chậm rãi phía sau. Lúc tạt nước vào đám cháy, hình như hấn có thấy bóng họ...Hấn đứng lên, hơi cúi người khi ba nàng bước qua. “Vào nhà thôi, xong cả rồi”. Giọng ông

từ tốn.

Nàng đứng dậy, vẫy tay ra hiệu “bái bai” với hắn. Hắn không đáp lại, bỏ đi 1 mạch. Cái xô trên tay nhẹ tênh...

...

Hắn không ngủ được nữa, trần trọc. Đã gần 3 giờ rưỡi. Ánh trăng hắt qua cửa sổ, đem lại tĩnh mịch như đúng cái vẻ vốn có. Hắn đã đùa giỡn rất vô tư, cười trong niềm vui thật sự... Tại sao? Hắn không biết. Hình ảnh nàng với cái vò nước, và cái áo cổ tim gợi cảm... vây chặt hắn. “Mày đừng giành Hảo với tao”. Tiếng Long văng vẳng... Hắn kéo cái gối đè lên đầu, co ro: “... Nếu đó là Linh thì mày cũng vui như vậy thôi, Hoàng à.” Hắn tự nhủ rồi cố ngủ, nhưng sự thật là hắn đã ôm hình bóng đó của nàng cho tới sáng.

24

Hôm sau và nhiều hôm sau nữa, nếu tình cờ chạm mặt nhau ở đầu hẻm, trong khi nàng nở 1 nụ cười tươi như hoa mùa xuân thì hắn đáp bằng cái nhếch môi khế, và nhanh chóng bỏ đi.

Hắn vẫn mỗi ngày đi học buổi sáng...

Buổi chiều ra công trường. Tối đến quán bar.

Mỗi chiều Chủ nhật, hắn đi chơi với Linh như 1 thói quen: xem phim, ăn uống và... âu yếm nhau.

Linh nhận tiền của hắn đưa như 1 lẽ tự nhiên.

Thỉnh thoảng chạy ngang cửa trước, hắn thấy Long đang ngồi trong phòng khách nhà nàng, sau lớp cửa kính.

Họ nói rất say sưa.

Mỗi cuối tuần đi ngang cửa sau, hắn thoáng thấy nàng mãi mê quây bột, và y như rằng tối đó hắn có 1 gói bánh để ở đầu giường: “Chị đó dặn để phần cho anh”. Nàng chỉ làm mỗi loại bánh bông lan, nhưng

hắn chưa bao giờ thấy ngán.

Long không kể cho hắn nghe những chuyện về nàng như trước nữa, kể từ sau ngày nó cảnh cáo hắn. Mà hắn cũng đâu có muốn nghe. Ba hắn nghỉ việc ở cơ quan, hùng hạp làm ăn với mấy người bạn. Có khi hắn về nhà mà vẫn không thấy xe ông đâu, dù đã quá nửa đêm. Người đàn bà mà hắn gọi “má”, thì hơi gắt gỏng: “Cha con gì...”

Một chiều chủ nhật.

“Ê Nhỏ!” – Hắn ngoắc thằng bé - “Cho gói Hero”.

“Bảy ngàn” – Nó nói sau khi đưa cho hắn gói thuốc. Hắn móc túi ra coi, rồi quay sang Linh: “Em có tiền lẻ không??” Linh đặt đĩa gói khô bò xuống, lấy tiền trong túi xách ra trả cho thằng nhỏ.

“Em có không thích anh hút thuốc?” – Hắn vừa xé bao thuốc, vừa hỏi bằng giọng thấp.

“Em không thích” – Linh tiếp tục ăn.

“Nhưng em không cản anh?” – Hắn bắt đầu châm lửa.

“Vì em biết không cản được.” – Linh vẫn điềm nhiên đáp, không nhìn hắn.

“Ừ, em đúng.” – Hắn nói sau 1 lúc im lặng. Hoàng hôn đỏ dài 1 vệt màu hồng đỏ...

25

“tối mai đi Karaoke!” – Long dặn sau khi thả hắn xuống.

“Không đi làm hả mậy?” – Hắn thắc mắc hỏi.

“Hồi nãy tao xin nghỉ rồi. Mai là thứ năm nên cả cũng không cần nhàn nhiều” – Long trả số, nhấp ga.

“Nhưng tại sao...?” – Hắn vịn vai Long giữ nó lại. Long bậm miệng:

“Thằng trời đánh! Mai là sinh nhật tao!”

“À...tao quên!” – hấn tóet miệng cười giả lả.

“Khỏi quảng cáo, tao biết mày không bao giờ nhớ...” – Long tỏ vẻ bức tức, nhưng lại có hơi cười ngay sau đó – “...cũng giống như tao luôn quên sinh nhật mày!! Khà khà” – rồi nó vọt đi trong tích tắc, hấn chỉ kịp co chân sút cục đá văng vào khoảng không...

Đang mở cửa, bỗng 1 ánh đèn xe rọi thẳng vào chỗ hấn đứng. Tiếng máy xe tắt, hấn cố nheo mắt nhìn... Là ba hấn.

“Ba dạo này về trễ quá!” – Hấn đẩy cánh cửa, rồi chạy ra- “Để con dắt cho”. Người ông nồng nặc mùi bia. Trước đây ba hấn rất ít uống, thậm chí còn mắng hấn còn trẻ không nên tập tành bia rượu. Ông không nói gì, lão đảo đi vào trong.

Hấn dựng chiếc xe xong, lờ đờ về phòng, vừa ném chiếc áo xuống, hấn thấy ba hấn đang nằm thẳng cẳng trên giường của mình, người vẫn mặc nguyên bộ đồ. Hấn cúi người tháo giày cho ông, đỡ chân lên giường rồi kéo mền đắp qua người ông... “Con, hay bà ấy, chắc chắn không thể làm việc này tốt hơn mẹ, phải không?”

Hấn xách cái gối ra phòng khách, nằm lên cái ghế dài, chỉ vài phút, hấn đã chìm vào giấc ngủ...

“Về phòng ngủ đi, Hoàng!” – Ba hấn khẽ lay. Hấn sực tỉnh, ngồi dậy dụi mắt. Chắc đã ngủ được 1 tiếng rồi.

“Ba uống dấm vậy?” – Hấn làu bàu. Ba hấn ngồi xuống bên cạnh: “Ừ... xã giao làm ăn mà!”

“Làm ăn gì? Với ai?” – Hấn hỏi dồn, nhưng ông gạt đi: “Đừng hỏi, chuyện người lớn”.

OK, chuyện người lớn, lúc nào cũng là chuyện người lớn. Ba tưởng hấn bao nhiêu tuổi? Còn là thằng cu Hoàng hay chạy rong tắm mưa

hồi còn ở An Lạc? Là thằng Hoàng leo cây té gãy cẳng khóc ồm tỏi cả xóm hay thằng Hoàng trèo vào nhà ông “triệu phú” lấy trái banh bị chó rượt? Lúc nào hấn cũng không nên biết, không cần biết gì về chuyện của ông, từ lúc ông đột ngột dắt hấn đến bữa tiệc trong phục trang chú rể... chỉ sau khi mẹ hấn mất có 13 tháng.

“Cô bạn Đà Lạt thế nào rồi?” – Ông chuyển đề tài, cắt ngang nỗi oán trách của hấn.

“À...tốt. có thể làm cô vợ tốt!” – Hấn cười nhạt.

“Thế...còn con bé Hảo ở gần nhà?” – Ông nghiêng mặt nhìn hấn. Mặt hấn hơi căng ra, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên: “Nhỏ ấy... làm sao?”

“Nghe vài người nói 2 đứa đã đùa giỡn với nhau vui lắm!”- Ông hạ giọng, thở dài, rồi tiếp – “Bồ bịch thì chỉ 1 cô thôi con ạ.”

“Phải, phải” – Hấn gật gù – “như ba vậy, “xong” người này mới lấy người khác được hén?” – Giọng hấn đầy mỉa mai và có chút hỗn xược.

Ông giơ tay cao, toan đánh vào đầu hấn, nhưng cái thằng con đã cao hơn ông gần cả tấc đã kịp đưa tay đỡ. Cuộc “đàm đạo” của hai cha con sớm kết thúc khi có tiếng nói trên gác vọng xuống:

“Ông về khi nào vậy?”

26

Thằng Long đã uống gần 3 chai chứ chẳng ít. Nó hát hò như vừa trúng số, đủ loại bài từ tiền chiến, nhạc trẻ, nhạc sến đến cả nhạc tiếng Anh. Mà tiếng Anh của nó có phải loại siêu gì cho cam, thi lại 2 lần mới vát vả qua được 5. Hấn thì đỡ hơn chút, thi lại 1 lần thôi đã kiếm được con 7. Long đang rên rỉ với “Nothing gonna change my love for you” , hấn lầm bầm: “Tao nhin, tao nhin, hôm nay sinh nhật

mày!!”

Thế mà thằng Long nghe được! Nó đưa cái micro cho hắn: “Mày có giỏi thì hát đi!”

“Tao không khoái bài này, bấm cho tao bài “Hello”!” – Hắn cầm lấy cái micro.

Nhạc dạo vài giây, hắn tăng hăng, rồi cất giọng.

“...I’ve been along...with you inside my mind

And in my dreams I ve kissed your lips a thousand times

I sometimes see you pass outside my door

Hello, is it me you re looking for?...”

Không hiểu sao hắn lại thích bài hát này, cả giai điệu lẫn ca từ. Hồi trước mỗi khi hát, trong mắt hắn là hình ảnh anh ca sĩ da đen và người phụ nữ mù mà anh ta yêu – theo như trong video clip. Nhưng lần này, tất cả hình ảnh bao quanh hắn là người con gái với áo len trắng, loay hoay với miếng băng dán y tế, người con gái với chiếc áo cổ tim đầm ướt, tiếng cười trong trẻo xé toạc màn đêm, người con gái đỏ mồm hôi với bột, trứng, đường trong nhà bếp và góc bánh bông lan...

“...I can see it in your eyes

I can see it in your smile”

Trong khi hắn mãi mê theo bài nhạc, cả phòng im phất, lắng nghe, dù ban đầu vẫn bát nháo. Hắn có chất giọng khá ấm, truyền cảm và nhiều cô phải chết ngất ngây khi thưởng thức. Long vẫn hay ganh tỵ: “trời phú cho mày nhiều ưu điểm quá, Hoàng!”. Mỗi lần như vậy, hắn lại trầm tư: “Mày có mồ côi mẹ từ năm lên 6 như tao không?”. Và Long thôi không nói nữa.

“Hello, is it me you re looking for?

Cause I wonder where you are

And I wonder what you do

Are you somewhere feeling lonely or is someone loving you?"...

Hắn bỏ ngang, đặt cái micro xuống. Có lẽ hắn sợ phải hát những câu tiếp theo. Những người khác đang chăm chú nghe bỗng ngỡ ngác, rồi sau đó vỗ tay ầm ĩ... "Sao không ca hết vậy??" Hai cô gái nói tiếc rề. Thằng Long thì hú lên như 1 con khỉ, bá vai hắn, nói vào micro: "hay quá chứ gì... oh ho... nhưng nó đã có bạn gái..." Chuông điện thoại của Long reo réo rất, hắn cũng nhận ra, đó là bài mà nó vừa rên ban nãy... "Nothing gonna..."

"Con khỉ" liền đứng bật dậy, nhảy ra khỏi phòng. Năm phút sau, nó trở vào, tươi rói. Theo sau Long, chắc ai cũng đoán được, là nàng của hắn.

27

Thằng Long trở nên "hiền kỳ lạ" so với lúc ban đầu. Từ chỗ ngồi cạnh hắn, anh chàng đã di chuyển sang ghế bên kia, gần cửa ra vào, chỗ nàng đang ngồi. Long giới thiệu nàng với bạn bè, nàng luôn gật đầu chào và cười thân thiện. Chợt nàng đưa mắt sang hắn, đang tựa vào thành ghế, chân gác lên bàn, miệng nhai nhóp nhép khô bò. Hắn tỏ ra không quan tâm, mắt ngó ti vi, nhưng thực ra hắn cũng chẳng biết họ đang hát bài nào nữa.

Hắn cảm thấy ngọt ngào. Một đôi đang song ca. Long không buồn ca hát nữa, nó mãi nói chuyện với nàng, không hiểu nó tìm đâu ra nhiều chuyện để nói thế? Hắn đứng dậy, đi ra ngoài hành lang hút thuốc.

Linh nói đúng, hắn không thể sống thiếu thuốc lá.

"Anh cho hỏi toa let ở đâu?" – Giọng nói không lẫn vào đâu được của

nàng.

“Chị đi về cuối hành lang, rẽ phải”- Người phục vụ trả lời.

Cuối hành lang là chỗ hấn đứng, khi nàng đi qua, bước chân nàng có vẻ chậm lại, hấn vẫn hút thuốc, quay lưng về hướng nàng đi tới, nhìn ra ngoài, nhưng đã cảnh giác việc bị “cướp” điếu thuốc bất ngờ...

Nàng không có phản ứng gì, rẽ phải và đi thẳng. Phớt lờ hấn ư?

Cảm giác này thật khó chịu. Vì thế, lúc nàng trở ra, hấn đã quay người lại, lưng tựa vào cột, tay cầm điếu thuốc gác lên thanh lan can, tay kia cho vào túi quần, chân bắt chéo. Nàng vẫn coi hấn như vô hình, đầu hơi cúi, bước nhanh gần như chạy qua mặt hấn.

“Lần này không cản à?” – Hấn chịu hết nổi, đành lên tiếng trước.

Nàng thình lình quay lại, định giật lấy điếu thuốc, hấn vì bất ngờ nên hất tay lên nhằm “bảo vệ” nó, khiến đầu thuốc đang cháy ấn thẳng vào mu bàn tay nàng. Có vẻ đau, nàng rút tay lại, nhăn mặt.

Hấn hơi hốt hoảng, buông rơi điếu thuốc và đứng thẳng lại:

“Hảo...Hảo không sao chứ?”.

“Không sao.” – Nàng xoa nhẹ lên chỗ phỏng, rồi quay sang hấn, nháy mắt cười - “Nhưng lần này cũng đã cản được rồi”

Hấn cung tay cốc vào đầu nàng: “Hảo...ngốc thật!”. Nàng rút cổ, lách người hướng về phía toilet.

“Ừ...Hảo luôn ngốc.” – Nàng bước đi và đầu ngoáy lại – “Hoàng vào phòng đi, Hảo xối nước cho nó bớt đau chút!”

Hấn định đứng lại chờ, nhưng rồi lại nghĩ Long có thể sẽ để ý nếu 2 đưa vào cùng nhau, hấn nhanh chóng trở về phòng. Long đang mở quà, trên bàn chỉ còn lại 1 gói chưa mở, đó là cái hộp màu vàng có nơ đỏ mà nàng đã cầm vào ban nãy.

Long từ từ mở gói quà 1 cách thận trọng... Cả phòng cũng chú tâm quan sát, vì đây có lẽ là món quà được gói đẹp nhất. Hấn cũng hỏi hộp không kém Long, không biết vì sao. Một cặp cốc bằng sứ, loại 2 nửa ghép vào nhau. Mọi người ồ lên, rồi tùm tùm cười. Một trong 2 cô gái giật cái thiệp nhỏ trên tay Long, đọc to:

“Sinh nhật thật vui và hạnh phúc nha Long. Chúc Long sớm tìm được nửa kia của mình!” – “Ồi chà... tình cảm gói nhỉ!” – Cô ta kèm theo câu nhận xét với cái giọng lạnh lạnh. Cô gái còn lại thì vẻ mặt hơi buồn...

Mặt Long đỏ như Quang Công, chồm qua đoạt lại tấm thiệp và miệng la lới về mắc cỡ. Nó có vẻ rất sung sướng... Hấn đầu nóng bừng bừng, miệng ngậm tấm không nói câu nào, mắt dán hẳn vào cặp cốc. Cửa khẽ mở, nàng bước vào. Mọi người đều cười và vỗ tay... Nàng ngơ ngác không biết rằng mình đang là nhân vật chính trong trò tình quái của bọn họ.

“Chụp chung tấm hình đi nào!” – Một thằng hô lên. Những người khác kéo Long đứng dậy, ban đầu nó còn ngần ngại, nhưng rồi như lấy hết can đảm, bước tới chỗ nàng. “Hảo chụp hình chung với Long nhe, 1 tấm thôi.”

Trước sức ép của đám đông, nàng khẽ gật đầu, và cái gật đầu đó làm hấn đau tim không chịu được. Long dùng năm ngón tay khỉ đột của nó cào cào lại mái tóc, đứng sát vào nàng, cười toe. Long cũng đẹp trai nhỉ, nhất là khi cười, nhìn nó sáng bừng rạng rỡ. So với vẻ hào hoa của Long, thì hấn chỉ là 1 thằng bụi bặm. Chưa bao giờ hấn ghen với Long, nhưng lần này... cảm giác đó lại rõ ràng hơn cả.

Cô gái đọc tấm thiệp ban nãy khởi động máy ảnh, hấn đột ngột giật lấy: “Để tui chụp cho”. Rồi hấn quát: “Ê, khóa tay đi chứ! Đừng thế

lên ảnh cứng ngắc”. Cả bọn liền hùa theo, hấn rú to nhất, có lẽ “con khi” đã từ Long nhập sang hấn rồi.

“Tụi bây nhiều chuyện quá! Hoàng, mày có chụp lẹ không tao cho mày cú Phong thần cước bây giờ!” Long cố gân cổ la và đe dọa. Hai thằng bạn Long chạy tới điều khiển cánh tay Long, kéo nó đặt lên vai nàng. Nàng nãy giờ như 1 tù binh bị bắt giữa rừng...mọi da đỏ, đứng im thinh như pho tượng. Hấn ngấm vào ống kính, bấm nút. Nàng không cười, chỉ hơi nhởn miệng 1 cách miễn cưỡng, vẻ khó chịu hơi lộ ra mặt.

“Then kieu!” – Tiếng của Long. Hấn bỏ cái máy xuống. Nàng đang nhìn xoáy vào hấn, ánh mắt ngập tràn 1 tia lửa hờn giận. Còn hấn, lòng đầy ngổn ngang và bức bối...

29

Hấn chờ Long, còn nàng chạy song song 1 mình. Long say bí tỉ, chưa bao giờ hấn thấy Long như thế, có lẽ nó đã quá hạnh phúc... Suốt từ chỗ Karaoke đến giờ, quãng đường cả 3 đi chung, chỉ có thằng Long nói, rồi hát, hát, rồi nói, mà chắc chắn 99% là bây giờ nó cũng không biết mình đang làm nhảm cái gì.

“...I never ask for more than your love...”

Lại cái bài ấy. Hấn ngán đến tận cổ.

“Mày có thôi đi không?” – Hấn rửa, dù biết rằng Long cũng chẳng tỉnh táo để nghe. Nàng vẫn không mở miệng.

Nhà Long trên đường về, cách nhà hấn 2 cây số, một căn nhà 3 tầng có cổng sắt với giàn hoa leo rất đẹp. Có lần hấn hỏi Long: “Hoa gì?” thì Long cười bảo rằng “Không biết” ; nhưng phút chốc sau nó lại nói: “Ê tao vừa nghĩ ra, nó tên là Gia Hảo”. Cái thằng điên không thể tưởng.

Sau khi tổng tiến thẳng bạn vào nhà, chịu trận nghe mẹ Long trách móc: “Trời ơi sao con để nó uống nhiều vậy hả??”... rồi rình đóng quà cáp vào phòng cho nó – trừ cặp cốc sứ Long luôn ôm vào bụng, hấn xin phép cáo từ.

Nàng vẫn đứng chờ bên ngoài, sương đêm vây lấy thân người bé nhỏ. Nàng cúi chào người nhà Long, hình như là dì nó, còn hấn thì leo lên xe nổ máy.

...

“Sao Hoàng làm thế?” – Nàng đột ngột lên tiếng, khiến hấn phải mất gần 1 phút mới hiểu là nàng đang hỏi hấn chuyện gì. Bằng thái độ thản thờng, hấn chỉ nhếch mép cười.

“Hoàng nghĩ gì khi bảo Long khóa vai Hảo?” – Nàng hơi cao giọng, mặt quay sang nhìn hấn.

“Không có ý gì hết. Vậy cho tình cảm.” – Hấn đáp nửa đùa, nửa thật. Câu nói đầy mâu thuẫn.

“Tình cảm là sao?” – Nàng có vẻ uất ức – “Hoàng có biết, xem chút là Hảo đã bỏ chạy khỏi đó...” và mắt nàng đỏ hoe. Lòng hấn đau như cắt, hấn có cảm giác mình vừa phạm tội gì khủng khiếp lắm, tim hấn mềm nhũn như nước. Hấn im lặng.

Ùynh.

Nàng vừa tông vào 1 chiếc tải nhỏ đang đậu ở lề đường, trong xe không có tài xế. Nàng mất thăng bằng, ngã sòng sòai theo chiếc xe. Hấn hốt hoảng cho xe lùi lại, nàng đang cố gượng dậy và đỡ chiếc xe lên, mắt vẫn đỏ. Hấn gạt chống xe, chạy đến giữ ghi đông, nàng hét ra giận dữ: “Không cần!”

“Xem có bị gì không đã!” – Hấn quát, tay bóp chặt tay nàng để gỡ nó ra khỏi cái ghi đông mà hấn đang múôn đỡ lấy.

“Á”

“Đau hả? Bị thương rồi chứ gì?”

“Chỗ lúc này Hoàng làm phỏng thì có!”

“À..ờ... để coi nào...” – Hấn nâng nhẹ bàn tay nàng lên, thổi phù phù.

“Hết đau chưa?”

“Ghét Hoàng lắm!!!” – Nàng giật tay, quệt nước mắt đang rưng rưng, lên xe khởi động và...chạy vù mất, để lại phía sau hấn đang đứng chờ vợ.

“Mừng là Hảo không sao” – Hấn thì thầm. Quãng đường còn lại chỉ còn mình hấn mà thôi...

30

“Anh Hoàng!”

Hấn vừa uống ngụm nước, thì có tiếng Linh gọi giật phía xa, trong chốc lát, cô đã chạy đến sát bên hấn.

“Làm sao em tìm được tới đây?” – Hấn hỏi.

“Quốc chỉ em. Hôm nay thầy em nghỉ, em đến xem đội banh của anh tập, mà lại không thấy anh...” – Linh vừa thở, vừa nói. Hấn vuốt lưng cô, đưa ly nước mới vừa múc trong thùng: “Từ từ thôi... Uống chút nước đi”.

“Mai đá tứ kết rồi, anh nghỉ tập hòa à!” – Linh bỏ cái ly trống xuống.

“Đi cày thế này làm sao tập?!” – Hấn ngồi xuống cạnh Linh. “Mà anh không cần tập, đá giỏi bẩm sinh rồi” Hấn cười hehe.

“Anh đi làm thế này để có tiền đưa cho em phải không?” – Giọng Linh bỗng buồn hấn, áy náy – “Nếu vất vả thế thì em không cần đâu, em cũng đã xin làm phục vụ ở 1 nhà hàng của người Hoa rồi”

“Hả?” – Hấn ngạc nhiên bất thường, hóa ra không phải chuyện gì Linh cũng cho hấn biết trước. – “Ờ..thì tùy em.”

“Vậy anh nghỉ ở đây đi!” – Linh đề nghị. “Em không muốn nhìn anh phải...”

“Anh thích làm ở đây!” – Hấn cắt ngang, và như mọi lần, hấn luôn là kẻ cầm quyền ngưng mọi tranh luận giữa 2 đứa – “Thôi, anh phải làm việc. Chiều ra sớm anh sẽ ghé dợt chút. Em về đi”

Linh hơi buồn, nhưng cô vẫn nghe theo hấn. Người con trai đó luôn có 1 thứ quyền lực mạnh mẽ đối với cô... “Anh ấy luôn làm theo ý mình” – Linh vẫn thường bảo với Quỳnh như thế.

Công trình sắp hoàn tất nên anh Cường cho hấn về sớm. Mới gần 4h, hấn tạt ngang sân tập của trường. Đến nơi hấn chỉ thấy có Long đang ngồi cột dây giày.

“Tụi nó đâu?” – Hấn thấy cái nón xuống, chống nạnh đối mặt với Long.

“Về hết rồi. Tao ở đây chờ mày vì Linh nói mày sẽ ghé” – Long trả lời, đứng dậy. “Mày không mang giày theo hả? Nhìn mày giống dân culi dễ sợ!”

“Không. Mày còn dư đôi nào?” – Hấn chẳng thèm cãi cộ về câu nhận xét của Long. Long lôi trong túi ra 1 đôi giày, thật nhìn là biết của thằng Khoa – bạn cùng lớp với Long, vì chân hấn và chân Khoa cùng cỡ.

“Mai đá với trường nào?” – Hấn dắt trái banh ra sân.

“Kinh tế” – Long đáp nhanh, chạy theo, hướng ra phía khung thành. Hấn hơi khựng lại: “Kinh tế?”

“Kinh tế thì sao? Tụi nó đá thường thôi. No problems!” – Long nhảy lùi đưa lưng vào khung thành, chỉnh lại cái găng tay. Long là 1 thủ môn cừ nhất trường, trong khi hấn là tiền đạo ghi bàn khá nhạy, năm

ngoái chỉ kém vua phá lưới của giải sinh viên 1 bàn duy nhất.

Hắn đặt trái banh xuống chấm phạt đền: “Trường của...Hảo?”

“Ờ hen.” – Long hơi ngó ra – “Mà chắc Hảo không đi coi đâu. Nào giờ Hảo không khoái bóng đá!”

“vậy hả?” - Hắn co giò sút.....

Không vào, trái banh nằm gọn trong tay Long.

Sakuravn

Forgive me, I love you

- 4 -

31.

“Em để ý thằng số 3, nó nổi tiếng nóng tính và chơi thô bạo” – Thầy Mẫn huấn luyện nói nhỏ vào tai, hắn gật đầu:

“Ok”.

Sân bóng cho giải Sinh Viên không lớn, từ đường biên dọc đến chỗ khán giả ngồi chưa tới chục mét, cổ động viên còn có thể tràn xuống gần hơn. Vòng tứ kết đã diễn ra 3 trận, còn trận này là trận cuối, sinh viên 2 trường ngồi chật kín dãy khán đài. Bể rôn, cờ xí... xôm tụ không kém gì các giải đầu lớn, khiến tâm trạng hắn rất hào hứng. Hồi vòng loại hắn không đá trận nào, chỉ ngồi ghế dự bị vì thầy Mẫn giữ lại làm lá bài chủ.

Hắn lia mắt trên dãy ngòi của Trường Kinh tế, đông quá, không thấy rõ ai. “Chắc là cô ta không đến đâu!” – Hắn nhủ thầm, nhưng rồi lại tự vò đầu – “Đồ khùng, cô ta có đến không thì mắc mớ gì”.

Cả hai đội tuần tự bước ra sân đứng thành hàng. Bên đối thủ có vẻ lộn xộn, mặt mày căng thẳng, hắn loáng thoáng nghe được mấy câu: “Thằng Vĩnh làm cái quái gì thế, bỏ đi đâu mất!” – “Nó sắp vào rồi, tao vừa gọi...”

Tại khu vực dành cho cầu thủ dự bị-hậu cần cũng là chỗ của cỏ động viên, 1 thằng mặc áo số 10 đội Kinh tế chen vào, tay anh ta nắm cổ tay 1 cô gái dắt theo. Không thể tin được, hắn sửng sốt, quay sang Long đang khởi động khớp tay...

“Long! Mày xem kia!” – Hắn gọi và hất mặt về hướng tay số 10 đó.

“Hảo???” – Thằng Long la lên như bị cắt tiết, nhưng hắn đã kịp bùm miệng nó lại, thì thào: “Kệ xác cô ta, rõ chưa?” và hắn bóp nhẹ cổ Long: “Nhiệm vụ của mày là nhìn trái banh, không phải hướng đó!” Hắn bỗng thấy hối hận, lẽ ra không nên cho Long biết sự có mặt của nàng.

Hắn chạy chậm ra sân sau tiếng còi khai cuộc của trọng tài, mắt liếc về chỗ nàng 1 cách bí ẩn. Hôm nay trông nàng khác quá, cái quần lửng quá gối, áo sọc xanh đậm- màu áo đồng phục của đội Kinh tế, tóc cột cao giấu trong chiếc nón lưỡi trai... Hắn không biết làm sao mà hắn có thể nhận ra nàng ngay trong tích tắc đó...

Từ hồi tên số 10 vào, nét mặt của các cầu thủ đội kia bỗng giãn ra, tự tin hơn hẳn, hắn cũng đoán được đó là Vĩnh – nhân vật chủ chốt trên hàng công. Quả thật, Vĩnh có kỹ thuật cá nhân khéo léo, 1 mình quần đảo hàng hậu vệ đội hắn hơn 15 phút đầu. Mỗi lần tên ấy có bóng, khán đài bên KT lại ào ào la hét... Thằng Long có vẻ rất vất vả với

mấy cú của Vĩnh. Thế mà hôm qua nó vừa bảo: “Tụi nó thường thôi, no problems” – Hừ, cho mày chủ quan, thằng quỷ!

Khoa dốc bóng xuống biên trái, hấn chạy nhanh vào giữa. Thành linh Khoa tạt ngay, hấn liền bật cao đón đầu, trái bóng trượt ngang, đi vào chân hậu vệ của đối thủ. Hấn khụy xuống, choáng váng. Thật kỳ quặc, trước giờ hấn vẫn thường đội đầu như vậy, có sao đâu...

Tiếng cổ động viên trường hấn ồ lên tiếc rẻ... Khoa vỗ vai khi hấn vẫn đang ở tư thế ngồi quỳ, tay chống xuống sân: “Mày có sao...?” Hấn lắc đầu, chốc lát hấn đã có thể đứng dậy bình thường.

Cuối hiệp 1, trong 1 pha càn quét, Vĩnh đã đánh gót cho đồng đội lao xuống, sút căng làm bó tay Long. Đội hấn bị dẫn trước 1 – 0. Hấn thoáng thấy Vĩnh quay mặt về hướng chỗ hậu càn, tung 1 cái hôn gió, mỉm cười với nàng. Nàng đưa tay lên cao vỗ đầu, cười tươi tắn... “Nhảm!” Hấn tỏ ra khinh bỉ, tự hỏi không biết thằng Long có chứng kiến cảnh ấy. À..Không, nó bây giờ đang gục đầu trong khung thành, tay nắm thành thịch xuống đất.

32.

Phút nghỉ giữa hiệp, thầy Mẫn lo lắng ra mặt, quát tháo om sòm.

Chợt ông quay sang hấn: “Em có ổn không? Lúc nãy bị chóng mặt à?”

Hấn xối nước vào mặt, uống cạn hộp sữa của Linh vừa mua, lắc đầu: “Không sao, em khỏe.”, rồi giơ cái hộp sữa rỗng lên. “Nạp năng lượng rồi, chắc tại đói!”

“Đại tầu chăm sóc đại ca kỹ nhé!” – Quốc láu lỉnh. Cả đám cười rần.

Linh hơi thẹn thùng, im lặng, khác hẳn lúc cô nàng gào thét ngoài sân.

“Vậy thì cố gắng lên”. Giọng thầy Mẫn chấm dứt buổi nghỉ giải lao.

...

Long có vẻ không bận tâm đến nòng, nó sôi sục lửa quyết tâm bảo vệ khung thành. Từ đầu hiệp 2 đến gần 25 phút trôi qua, nó đã cản phá được cả chục cú sút hiểm của đối thủ chứ chẳng ít. Nếu có giải “ngôi sao sáng” của trận đấu thì hẳn phải là Long chứ không ai khác. Bên đội kia có vẻ thấm mệt và ỏi, dần lui về cố thủ. Khoa cũng đổi vị trí chơi ở tuyến giữa, đẩy Hưng lên đá cặp với hắn. Sự thay đổi này khiến bên kia lúng túng, và mang về cho Hưng 1 cơ hội tuyệt vời, nó đã không bỏ lỡ sút chéo góc cân bằng tỉ số 1-1. Trong nỗi hân hoan ôm mừng với đồng đội, hắn chợt nhìn sang...ánh mắt nòng rạng rỡ, hình như nòng đã khẽ cười...Quý quái, hắn đang làm gì thế, thậm chí thằng Long đã phớt lờ nòng, thì hắn lại đi để tâm từng phút...

“Dẹp ngay!” – Hắn quả quyết với bản thân.

Khi trận đấu dần về cuối, cả 2 đội đều khá thận trọng, nên nhịp độ chùn hẳn và buồn chán. Đón đường bóng từ Quốc, hắn bỗng lao lên trên như cơn lốc, tiếng cổ vũ được dịp bùng lên, khán giả đứng dậy hàng loạt. Chỉ còn 5 phút nữa là kết thúc... Hắn phải dứt điểm thôi. Định vị khung thành đã bị khép chặt, khó lòng sút trúng mục tiêu, hắn chờ đợi thằng số 3 đội bạn nhào tới... Và ngay khi nó khẽ giơ chân chuỗi bóng, hắn khụy nhẹ chân ra trước, 1 tiểu xảo! Hắn lăn đùng ra giữa vòng cấm địa, ôm chân nhăn nhó.

“Phạt đền đi!!!Phạt đền!”

“Đồ thô bạo, chơi tồi!”

...

Dĩ nhiên đó là tiếng của các cổ động đội hắn. Tội nghiệp tên số 3, nó điên lên như 1 con thú, càng nóng nảy càng hư chuyện, nó chửi thề

ngay trên sân và bảo hắn là “thằng giả đồ khốn nạn”. Lập tức, do nó đã có “tai tiếng” ở giải, vị trọng tài không ngần ngại rút thẻ vàng và chỉ tay vào chấm phạt đền. Hắn đã thành công.

33.

Đóng kịch phải đóng cho đạt, hắn quần quai trên cán - đúng ra chỉ là tấm vải nylon dày - khi được khiêng ra sân. Máy săn sóc viên đổ tới, xoa bóp, Linh cũng lo sốt vó, nhưng khi thấy hắn nháy mắt đầy láu cá, Linh hiểu ra, véo nhẹ vào chân khiến hắn la oai oái...

Khoa điềm tĩnh chỉnh bóng, sút phạt đền ấn định tỉ số 2-1. Tiếng reo mừng pha lẫn tiếng chửi rủa!

Hắn trở thành anh hùng, như 1 ông vua, nằm dựa trên chiếc ghế dài, chân gác lên mấy cái túi, thầy Mẫn đi ngang cốc vào đầu hắn – “Tôi đâu có dạy cậu chơi trò ấy?!” rồi cười. Hắn là ông biết hắn đã làm gì, mấy thằng trong đội cũng biết tổng – đối thủ lại càng rõ, nếu có ai đó chắc chắn không biết, thì ngoài trọng tài, chỉ có 1 người. Khờ kinh khủng, nàng rời khỏi chỗ ngồi của mình, chạy sang chỗ hắn đang thản nhiên ăn cà rem, mặc cho phía sau mấy cô bạn cùng trường của nàng la lối: “Con Hảo, làm gì đó? Sao qua đó?? Phản bội hả? Về đây mau...”...

Hắn nhả cây kem ra, ngồi thẳng. Nàng bị cản lại bởi mấy cô gái trường hắn, cái áo sọc xanh của nàng quá rõ. Họ chưa xô nàng té là may lắm rồi. Nàng lại không có “đồng bọn” phía sau, tất cả họ đã bỏ về...

“Bạn đi qua đây làm gì?”

“Trận đấu kết thúc rồi, qua chơi võ mồm chắc?”

“Thôi chấp nhận sự thật đi”

“Số 3 đội bạn chơi bắn thế”

... Mấy cô nương đó cứ ong ỏng, rồi mấy thằng trong đội thì cười cười... Nàng cố chen vào, giọng tha thiết đến đáng thương. “Mình chỉ muốn xem Hoàng có sao không thôi?”

“Nó không có gì đâu, Hảo về trước đi.” Long từ đâu xuất hiện, tay tháo chiếc găng ra, tách đám lố nhố đang bao quanh nàng - “Hảo mà ở đây thêm vài phút là gay đấy!”

“Không” – Nàng đáp gọn, gạt Long ra – “Hoàng có vẻ đau ghê lắm...”
Mắt nàng ánh lên 1 tia nhìn xót xa.

“Đồ ngốc! Hảo là con ngốc!”- Hấn bực mình nói thảm trong cơn thương yêu vô tận trước vẻ lo lắng đến ngờ ngạc nhiên của nàng. Hấn đứng dậy, cố ra dáng đi cà nhắc, dù sao cũng còn ở khu vực sân bóng, lỡ trọng tài hay ban tổ chức mà thấy thì mệt. Hấn tiến đến trước mặt nàng, đứng cạnh Long.

“Không đau nữa!” – Hấn nói – “Hảo đâu cần phải như vậy? Hoàng...”. Hấn khựng lại khi thấy dáng Vĩnh đang chạy đến từ sau.
“Hảo làm gì ở đây?” – Vĩnh hỏi nhỏ, trong sự xô đẩy của mấy cô nương...

“Hoàng... ý Hảo là...người đó... là bạn của Hảo. Hảo muốn biết liệu Hoàng có bị gãy chân không thôi...”

Anh ta nắm lấy cánh tay nàng, kéo đi. “Nó giả đồ đó! Mình về đi”.

“Cái gì? Ai giả đồ?”

“Nói thế mà nghe được à?”

...Lại là mấy cô nhỏ. Quả thực không có mấy cô ấy thì mất cả thú vị! Vĩnh không thèm quan tâm, lời nàng đi, nàng vẫn ngoáy nhìn hấn –
“Sao có thể thế được... Không phải đâu...” Dù cố thoát nhưng sức lôi của Vĩnh vẫn thắng nàng, dáng nàng dần xa. Các cô lườm ngúyt vài

tiếng, rồi cũng tản đi. Hấn và Long dõi theo 1 lúc thì tiếng của Linh bật ra ngay bên cạnh: “Chị ấy là ai thế anh?”

34.

Uống mừng chiến thắng với toàn đội, hấn và Long đều ngà ngà say, quên cả việc tối còn đi làm. Thầy Mẫn phải quát to và gằn giọng mới ngăn được lũ sinh viên của ông đang hùng hực khí thế...nhậu nhẹt. Linh theo sau hấn đang bước đi lảo đảo. Long đã ngồi trên xe Khoa – người ít uống nhất, hỏi với sang:

“Em coi chừng, nếu nó không chạy được...thì em hãy...”

“Sao không được?” - Long chưa dứt lời thì hấn đã gạt ngang – “Tao ổn!”

Linh nháy mắt với Long tỏ ý rằng cô biết phải làm gì, và do đó Long cũng thôi không cự nự hấn. Dù sao, Linh cũng là 1 cô gái khôn ngoan và khéo léo...

...

“Anh vào uống trà nóng cho bớt say rồi về” – Linh bước xuống xe, nói nhẹ - “Anh về 1 mình trong tình trạng thế này thật em không an tâm.”

“Chưa biết anh à?” – Hấn giữ đầu cúi khi nói – “Anh đã nói là anh ổn. Em vào đi.”

Linh rút chìa khóa xe, chạy nhanh vào phòng mình. Hấn hơi bất ngờ và có vẻ bức dọc, tuy thế cũng quày quả vào theo, sau khi dựng xe ở sân trong và chào ông chủ nhà trọ.

Ngồi được 5 phút, hấn bắt đầu thấy buồn ngủ... Mắt hấn cứ díp lại.

Linh còn đang loay hoay pha trà với chiếc bình điện vừa mượn được. Hấn ngã người nằm xuống, chỉ trong chốc lát, hấn chẳng còn biết trời

trắng gì nữa.

Tút tut tut..

Chiếc điện thoại trong túi rung báo tin nhắn, khiến hấn tỉnh giấc.
08:16 PM—vậy là hấn đã ngủ gần 1 tiếng. Hấn lờ mờ ngồi dậy mở Inbox. Tin của Long: “Mày về nhà rồi chứ? Giờ tao ngủ! Mệt quá!”
Sau khi trả lời Long cắt ngắn “OK, nightmare for u”, hấn mới để ý thấy Linh đang ngồi ngủ dựa vào tường, bên cạnh chiếc nệm hấn đã nằm, ly trà đã nguội hấn đặt trên bàn. Tội nghiệp, em cũng đã mệt mỏi nhiều...Hấn lay Linh dậy. Cô mở mắt, nhìn hấn, thoáng cười: “Anh thức hồi nào rồi vậy?”

“Em nằm xuống đây, ngồi thế làm sao ngủ ngon được.” – Nói xong hấn chống tay đứng dậy. Linh kéo cánh tay hấn giữ lại: “Cho em mượn tay anh 1 lát...”

35.

Linh gổi đầu lên tay trái của hấn, còn tay phải hấn gác sau đầu mình.
“Hôm nay anh thật là láu cá!” – Linh thủ thủ - “Nhưng anh giỏi lắm!”
“Ừ..” – Hấn cười, như thể nó là điều tự nhiên. Mắt hấn ngó lên trần nhà, có 1 con thằn lằn đang tặc lười. Sao không khí lại im ắng ngọt ngào thế này.

“...Anh có yêu em không?” – Giọng Linh có cái gì bức rức..

“Còn phải hỏi à?” – Hấn quay sang nhìn cô người yêu. Các cô vẫn thi thoảng hỏi vẫn vợ thế đấy!

“Không, em muốn câu trả lời lần nữa, ngay lúc này!” – Linh bỗng cao giọng hơn, và quả quyết hơn.

“Ừ...dĩ nhiên là anh có yêu...” – Về mặt hấn căng ra, như thể hấn đang bị thẩm vấn và vừa nói cái gì đó không thật.

“VẬY...hôn em đi!” Linh rướn người sau câu nói làm hấn sửng sốt ấy, mặt cô đang kề rất gần. Hấn bối rối, vâng, hấn phải bối rối thôi, cho dù hấn sành sỏi trong “vụ” này thế nào đi nữa... Linh đang tấn công hấn!!

“Lâu rồi anh không hôn em” Linh lại nói thì thào.

“Mới đây thôi...” – Hấn có vẻ yếu đuối lạ thường.

“Không! Lần ấy là em hôn anh!” – Linh ngúng nguẩy – “Em nhớ nụ hôn nồng nàn của anh...lần đầu tiên...” – Giọng cô dịu dần và buồn bã.

Hấn khẽ chạm vào môi Linh, hấn thề là hấn đã rất muốn hôn cô bằng tất cả tài hoa của hấn ...Hấn đã cố, thật sự... nhưng... hấn không thể. Hấn không thể khi trong hấn không có tí cảm xúc nào, không ham muốn, không rung động, không say mê. Chỉ có sự gượng ép giả tạo. Hấn quay mặt đi.

“Xin lỗi em...”

“Không phải là anh của em.” – Linh nuốt nước mắt chực trào. – “Có ai đó đã bước vào tim anh và mang anh đi khỏi em”.

Hấn nghe Linh nói, đầu óc xoay mòng. Lẽ nào...? Không, điều đó không đúng! Em sai rồi, anh vẫn là anh!

“Đừng có nói nhảm, chỉ là anh hơi mệt.”- Hấn đứng dậy và bước ra cửa - “Anh về!”. Linh ngồi dậy dựa người vào tường, ôm gối, nói vọng theo. “Đừng trốn tránh và dối lòng. Là chị ấy – người bạn chiều đã chạy sang...” Giọng cô bình thản và lạnh lùng đến đáng sợ. Hấn không nhìn lại, cũng không đáp thêm câu nào, đóng sập cửa, bỏ mặc Linh bên trong đang bắt đầu khóc... “Tình yêu của chúng ta, có phải

vì đã xây trên 1 thứ cảm giác phần khích bông bột tuổi trẻ, nên nó không đủ sâu, đủ lớn để giữ con tim gã lang bạt kỳ hồ như anh, hay là... thực ra anh chưa từng yêu em?"... Linh tự hỏi trong nỗi đau cô độc.

36.

Hắn chạy tà tà và nghĩ ngợi miên man lời của Linh. "...có ai đó đã bước vào tim anh..." Ai đó? Hắn đưa tay trái sờ vào ngực trái, rồi lắc đầu cảm thấy mình sao ngơ ngẩn. Hắn vuốt mặt, hình như trời đang mưa lát phát...

Về tới đầu hẻm, hắn đã sớm nhận ra nàng đang đứng nép dưới mái hiên nhỏ, co ro khoác chiếc áo khoác kaki màu xám. Không phải áo len trắng... nhưng nàng vẫn như 1 thiên sứ mảnh mai... Hắn nhấp ga vọt ngang, ngó lơ nàng.

"Ơ... H....Hoàng!!... HOÀNG!!!" – Nàng gọi lớn và cố vẫy tay gọi nhưng hắn vẫn chạy cắm đầu. Con hẻm dẫn từ đường cái vào nhà hắn chưa tới 30m... Hắn trong phút chốc đã tới được nhà và nhanh chóng cho xe vào, vội vàng đóng cửa... Thế mà, khi cái dáng chạy dưới mưa của nàng tiến gần, tay hắn như hóa đá trên cánh cửa.

"K..hông..thấy Hảo ?" – Nàng thở hì hục, khom người chống tay lên gối.

"Thấy, nhưng..." – Hắn ngập ngừng

"Nhưng sao..?" – Nàng hỏi hờ hững, vì mắc chú tâm đến 1 vấn đề khác. Nàng nhìn chúi mũi vào chân phải của hắn, vẻ ngơ ngác đến tội nghiệp – "...Ủa? Chân Hoàng...không sao rồi à?"

"Hãy thôi đi..." – Hắn bỗng lớn tiếng – "Đừng có bận tâm tới tôi, tôi

có bạn gái, Hảo không biết à? Tôi không muốn gặp Hảo, không muốn thấy Hảo” – Hấn bước ra – “...vì thế, đừng xuất hiện trước mặt tôi, nếu không...”- rồi hấn nuốt phần còn lại của câu nói – “... tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra!!”

Nàng giữ ánh mắt hướng xuống, người vẫn khom trong vài giây, rồi nàng lùi lại 2 bước, ngược lên nhìn hấn, ánh mắt ngờ ngàng quá đỗi. Không nói 1 lời nào, nàng cứ đứng im như pho tượng.

3 giây.

10 giây..

30 giây... 1 phút.

Hai phút trôi qua mà nàng vẫn cứ đứng như thế. Mưa mỗi lúc một nặng hạt. Mối nàng tái hấn đi, tóc nàng rũ theo nước mưa, nhưng đôi mắt vẫn sáng bừng và nóng hổi. Hấn nghe lồng ngực mình như vỡ ra

37

Đôi khi người ta sợ phải đối mặt với sự gục ngã của chính mình, và thế là họ chủ động phản kháng trước. Nhưng việc đó có thể là 1 sai lầm, ít nhất là trong trường hợp của hấn. Ngay lúc này đây, hấn thực sự đầu hàng. Hấn chạy ra, nắm lấy cổ tay nàng cố lôi vào nhà, nhưng nàng không hề nhúc nhích, ngay cả 1 centimet.

“Hảo...Hảo điên à?” – Hấn quát – “Muốn tắm mưa?”

“.....”

Hấn, bằng cả sức mạnh của mình, quàng tay qua vai và kéo nàng vào trong. Nàng không kháng cự, cuối cùng cũng bước theo hấn dù miệng vẫn không hề hé mở. Hấn đặt nàng ngồi xuống, còn hấn thì ngồi ở tư thế quỳ trước mặt nàng, tay vịn lên thành ghế.

“Hảo...làm ơn nói gì đi!” – Giọng hấn như van nài – “Thật tình...”

Hoàng không...”

“Hảo biết...” – Nàng cất tiếng thì thào cắt ngang lời hắn trong khi đầu cúi xuống – “...rằng Hoàng có bạn gái. Hảo cũng biết, rồi 2 người sẽ lấy nhau... Long nói, Hoàng rất yêu Linh... Hảo biết hết...” – Hắn bỗng thấy tay mình nóng hổi. Có phải là...nước mắt? Hắn nghiêng đầu cố nhìn đôi mắt nàng, nhưng nàng quay đi, tay dụi mắt.

“Xin lỗi... Hảo chỉ không biết... là tại sao Hảo lại thế...nếu Hoàng có chuyện gì, thì cũng không tới phiên Hảo lo...mà...”

“Hảo khóc à?” – Hắn không để nàng nói hết câu.

“.....không...” – Nàng đáp – “...nước mưa...”

“Nói dối. Nước mưa không nóng mà rất lạnh. Rõ ràng thứ vừa rơi xuống tay Hoàng là nước mắt của Hảo.” – Hắn vén mái tóc nàng, và xoay cầm nàng lại – “Mắt Hảo đỏ hoe kìa!”

Để tránh ánh nhìn đăm đăm của hắn, và để hắn không thấy sự yếu đuối vớ vụn của mình, nàng cố đứng dậy ra về... Hắn đột ngột giữ nàng lại, và chồm sang ôm nàng vào lòng, siết chặt như không bao giờ muốn buông ra. Ngoài trời, mưa vẫn không ngừng rơi...

38.

Nàng trong vòng tay hắn yếu ớt như 1 con mèo ướt, lạnh ngắt, run rẩy.. Hắn nghe tim mình và tim nàng cùng đập những nhịp giống nhau. Cái nhịp đập hắn chưa bao giờ có khi ôm Linh. Nó căng thẳng, đau đớn mà lại ngọt ngào vô kể.

Nàng đẩy nhẹ hắn ra, nhưng vòng tay hắn thì cứ siết chặt. Hương tóc nàng thấm vào tận góc ngách nào đó trong tâm trí hắn. Hắn sẽ không để thiên thần bay đi, bất chấp tất cả... mặc kệ Long, mặc kệ Linh, hắn chỉ cần nàng là đủ...

Tiếng mở cửa khiến cả hai giật mình và hấn đành buông nàng ra khi thấy bóng dáng bé Vy. Nàng vuốt mặt bối rối và chạy ào ra ngoài trong sự ngỡ ngàng của hấn và con bé. Lòng hấn muốn đuổi theo, nhưng chân hấn thì cứ đóng đinh tại chỗ.

“Dzụ gì dzậy?”-Bé Vy hỏi với cái giọng tinh quái. Hấn trừng mắt nhìn nó với ý nghĩa nó sẽ ăn đòn nếu còn nhiều chuyện.

“Con bé nhà ông Tâm đấy à?” – Theo sau con bé Vy, là má hấn.

“Phải.”- Hấn đáp ngắn rồi đi về phòng, leo lên giường. Mọi chuyện đã bắt đầu trở nên rối rắm. Hấn đã làm gì? Và đã nghĩ gì? Hấn đâu biết rằng, hấn đang dần sâu vào cái hố sâu tình cảm đến không thể dứt ra được.

.....

Nửa đêm hấn nghe có tiếng cãi nhau. Chắc là ba hấn và vợ. Ban đầu hấn định không bận tâm, vì chuyện hục hặc của họ thỉnh thoảng vẫn xảy ra, hơn nữa, cứ cái đà ba hấn về khuya thế này, không có cãi vả hấn còn thấy khó tin hơn.

Tuy nhiên, tiếng qua lại mỗi lúc một căng và nặng nề. Hấn bò dậy bước ra phòng khách. Ba hấn trong bộ đồ xốc xếch và lè nhè say đang ngồi đó. Còn ... người phụ nữ kia thì đang khóc tằm tức. Bé Vy nín góc màn về sợ hãi.

“Ông... còn chối?? Không bỏ bịch mà cứ đi đêm là thế nào? Tôi biết, tôi không dượng đảm đang, tôi là người buôn bán thô kệch... Nếu không yêu, ông lấy tôi về làm gì...?”

“Thôi đi..” – Ba hấn chỉ nói giọng khàn đặc và mệt mỏi.

“Má à, vào ngủ đi. Đang khuya...” – Hấn kéo tay bà nói nhẹ, nhưng bà vùng ra và cứ gào khóc. Thật bực mình. Phụ nữ luôn nhạy cảm thế sao?

39.

Cuối cùng, bà dẫn tấm đơn Ly dị trước mặt ông. Cả hấn và ba hấn đều sững sờ. Nhưng điều hấn cảm thấy không thể đoán được là trong lúc thiếu tỉnh táo, ba hấn ký cái rẹt và vào phòng xách vali đi ngay, sau khi quơ mấy bộ đồ.

“Cái nhà này là của tôi, nhưng coi như tôi cho bà, cảm ơn công lao bà đã nuôi thành Hoàng mấy năm nay và chăm sóc tôi. Bà sống với tui mà không tin tưởng được thì kết thúc cho xong.” – Ông nói 1 hơi dài, dù đang có men rượu, nhưng lại có vẻ rất nghiêm túc.

Ông đi mà không lấy xe, chỉ lăm lăm lao thẳng ra ngoài.. Bé Vy ôm mẹ nó khóc, hấn vội chộp chiếc chìa khóa xe, nổ máy chạy theo ông. Nếu không còn ba, hấn cũng chẳng có lý do gì ở đây.

.....

Hấn đón ba hấn trên đường và cả hai chạy thẳng về nhà cũ ở ven ngoại thành - Bình Chánh. Căn nhà đang cho thuê bán tạp hóa gì đó, khúc sau vẫn để trống.

Ở đây, hấn thấy bình yên. Nhớ những ngày còn mẹ. Cảm giác hả hê khi nghĩ rằng cuối cùng, ba nó cũng không thể chịu nổi người đàn bà khác ngoài mẹ.

Nhưng... hấn không thấy nàng mỗi chiều đi ngang cửa sổ. Không biết, nàng có nướng bánh cho hấn?

Điện thoại reo. Là Long.

“Mày dọn đi đâu?? tại sao? có chuyện gì?” – tiếng Long dồn dập

“Về vườn.” – Hấn đùa mà cũng có chút thật.

“Thằng điên! mày ở đâu, tao tới?” – Long không giữ được kiên nhẫn, quát to.

“Thôi, xa lắm. Để tao ghé mày!”

.....

Tuy là bạn thân nhiều năm nhưng hấn hiếm khi vào phòng Long. Hai thằng con trai rục rịch trong phòng thủ thủ thật là chuyện kinh dị nhất trên đời. Nhưng vì Long bảo ở nhà đang trống người, nên hấn cũng không kêu nó ra quán làm gì.

“Chuyện nghiêm trọng thế?” – Long ném chai nước cho hấn và hỏi.

“Uh. Giờ ba tao và tao sống ở đó luôn” – Hấn tu 1 hơi. Ngó quanh. –

“Phòng mày coi cũng ngăn nắp gọn ghẽ như tiểu thư hể?”

“Ở đó xa chết mồ. Sao mày đi làm?” – Long ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh – “Mà biết gì không, quán bar đóng cửa rồi. Kinh doanh thuốc lắc bị tịch thu giấy phép!”

“Hả?? có vụ đó nữa à?” – Hấn sặc nước sau lời Long – “Mất việc rồi?!”

“Ừ. Tao hôm qua gọi tới quán, mới biết chuyện. Chắc tao thôi làm luôn.” – Long hơi thở dài. Song, mắt nó khể sáng khi đem khoe hấn cái màn hình điện thoại với tấm ảnh chụp trong phòng Karaoke – “Đẹp ko mày?”

40.

Hấn liếc cái điện thoại. Mặt nàng gương ép đến đáng thương, trong khi thằng Long tỏ ra hớn hờ. Hấn tự hỏi tại sao hấn lại cảm thấy ko thoải mái? – “Mày có cần sến tới vậy ko?” – Hấn hạ giọng chán chường.

“Sến gì? – Long vẫn nhìn màn hình, cười mím chi – “Tao hạnh phúc mỗi khi nhìn thấy nó”

Vẻ quả quyết và khăng khái của Long làm hấn thêm bức bối. Hấn

bảo Long: “Mày chờ tao ghé nhà coi con bé Vy chút”. Long đồng ý. Thật ra, hắn chỉ muốn chạy ngang nhà nàng, dù bản thân hắn cũng ko thừa nhận, chứ hắn thì thăm thú gì nhỏ em cùng cha khác mẹ của mình. Chỉ tội Long, bắt đầu nghĩ rằng thì ra cái thằng này coi vậy mà ko phải vậy, nó cũng tình cảm ghê lắm...

.....

Hắn về nhưng ko vào, vì thấy cửa đóng kín, bảo Long vòng trở ra, hóng gió tí chút. Hai thằng đang ngắm trời đất say sưa thì chợt hắn nhìn thấy nàng, đang cà nhắc đi bộ về hướng nhà ở đường bên kia. Long cũng thấy, dĩ nhiên. Hắn không nghĩ được nhiều hơn 3 giây, nhảy vọt xuống xe và lao ra băng qua đường...

Chỉ có thiếu tí xíu là hắn đã bị chiếc xe taxi tông phải. Bản thân hắn cũng không bận lòng chuyện đó. Chỉ có Long là nhìn hắn 1 cách sâu xa và ngỡ ngàng. Trong khoảnh khắc, Long đã nhận ra 1 điều, thằng Hoàng bạn thân của nó, ko chỉ coi Hảo là 1 cô hàng xóm bình thường...

“Sao vậy??” – Hắn nói trong hơi thở gấp gáp. Long băng chậm theo xe sang sau.

“Bị té xe...” – Nàng cười nhạt dù mặt hơi nhăn lại – “Mấy bữa nay đi đâu ko thấy Hoàng ở nhà?”

“Nó dọn nhà ra Bình Chánh rồi.” – Long chen ngang trả lời thay và mắt vẫn liếc hắn. Hắn dường như không thèm để ý tới câu hỏi của nàng lẫn câu trả lời của Long, cúi xuống nhìn chân nàng. Giờ hắn đã hiểu cảm giác của nàng khi tưởng chân hắn bị gãy... Một cảm giác xót xa khó tả.

“Đi được ko? Nếu ko, để Hoàng.. à không... thằng Long nó cõng cho.” – Hắn hỏi e dè. Long quay phắt sang nhìn hắn, mím môi có vẻ

như đang nổi sùng...

“Được mà.. Đã đi gần cây số rồi còn gì..” – Nàng đáp nhẹ tênh. Đôi mắt long lanh và sáng bừng. Nàng đang vui? Đau sao lại vui, thiên thần của tôi?

“Xe Hảo đâu?” – Long hạ giọng hỏi.

“Bỏ sửa rồi, nó hư hơi bị nhiều..cong niềng..”

“Té nặng lắm à???” – Cả 2 thằng đều la to đồng thanh và với vẻ căng thẳng lộ rõ. Nàng che miệng cười 1 nụ cười lảng nhách chưa từng có, trong khi cả hấn và thằng Long chỉ muốn điên lên vì chuyện này.

Sakuravn

Forgive me, I love you

- 5 -

41.

“Hổng biết nữa, nhưng bị nặng là chiếc xe. Hảo có sao đâu. Chân trặc chút thôi.” – Vén mái tóc bay trước trán, nàng giải thích – “Hoàng sao lại dọn đi?”

“Đừng hỏi. Nếu Hảo ko sao, thì Hoàng đi trước.” – Hấn lúi lại và dợm quay đi thì nàng níu cánh tay hấn lại, thì thào – “Đừng đi...”

Hấn thấy tim đập chậm hấn, dường như là sắp ngừng. Thoáng thấy vẻ mặt Long đang xanh dần, có nghĩa là nó bắt đầu suy sụp và hụt

hắn, hắn dứt khoác kéo tay nàng ra và chạy biến đi. Chạy trốn. Chẳng biết rồi họ sẽ thế nào, nhưng chắc 1 điều, thằng Long sẽ có thể lo cho nàng tốt hơn hắn. Hắn ko nên dây dưa vào vụ này thêm nữa.

.....

Anh Cường bảo đi làm công trình ở Nha Trang suốt 4 tháng. Hắn quyết định theo, sau khi thi xong học kỳ. Ba hắn chỉ sau 2 tuần bỏ nhà đi đã quay trở về. Hắn chỉ cười khì, khinh khỉnh... “Đàn ông thiếu vợ sống ko nổi sao ba?”...

Hắn gọi hẹn gặp Linh. Ít nhất, hắn ko thể trốn tránh Linh. Đôi mắt đau đáu của Linh cứ ám ảnh hắn. Nói cho Linh sự thật? Sự thật gì? Chẳng có cái sự thật quái quỷ nào cả. Vậy, thì hắn sẽ nói gì với Linh?

“Anh đi Nha Trang.” – Hắn mở đầu ko vòng vo tam quất. Linh ngược mặt ngó hắn, vẻ ơ hờ - “Đi làm?”

“Ừ, cũng mấy tháng.” – Hắn ngập ngừng rồi cũng hỏi – “Em ko có anh vẫn tự lo được chứ?”

“Ko có anh, em đâu có chết. Anh đi đi.” – Linh đáp lạnh lùng, giận dỗi. Cô định nói thêm gì đó, nhưng lại thôi. Hắn gật đầu, chấp nhận. – “Mỗi tháng thằng Long sẽ mang tiền cho em....”

“Đừng đưa tiền cho em nữa.” – Linh cắt ngang, kiên quyết – “Em đã có việc làm, em nói với anh rồi mà”

Hắn im lặng, nhìn Linh rất lạ. Dường như, Linh đã thay đổi... Nhưng hắn ko rõ, cũng ko có chú tâm để khám phá điều đó. Với hắn, bây giờ chỉ cần đi đâu xa, ko gặp nàng để khỏi phải... khắc khoải vì nàng.

42.

Biển Nha Trang đẹp yêu kiều và quyến rũ, nhất là lúc hoàng hôn. Hắn thích ngồi ở bờ cát trước khách sạn, nốc lon bia và hút thuốc.

Ngó về xa. Biển có những đợt sóng dữ dội như muốn vồ hấn, lại có lúc êm đềm xa xôi. Hấn ước gì có ai đó bên cạnh... thằng Long cũng được. Hai thằng bạn chí cốt ngồi uống với nhau thì còn gì bằng.

“Lãng mạn thế cậu nhóc?” – Anh Cường vỗ vai từ phía sau. Hấn cúi mặt cười vu vơ. Chìa cho hấn con khô mực, anh thì thảo. – “Để chịu hen?”

“Ừh.” – Hấn đáp gọn.

“Có đoàn khách từ Sài Gòn vừa ra. Ông chủ khách sạn dặn tụi mình đừng làm quá 6 giờ và tránh ồn cho khách.” – Anh Cường dặn dò.

Hấn trố mắt: “Dãy sau đang sửa cũng đón khách à?”

“Làm ăn mà. Có khách thì cứ đón.”

Anh Cường vào trước, hấn ngồi lại 1 mình thêm chút rồi cũng trở vào. Hấn ở dãy B, phía sau dãy A đang hoạt động bình thường của khách sạn. Đi ngang rặng dương bao quanh dãy nhà A, hấn thoáng thấy bóng 1 cô gái váy carô đang bước xuống xe. Không biết tại sao, 1 cơn giật thót khiến hấn nhảy phóc vào sau vách đá kiềng.

Nàng.

Quá trố trêu. Ông trời buộc hấn phải đối diện hay sao cơ chứ?

Nàng đang buộc tóc bằng 1 cái ruy băng thun màu xanh biển, tóc phía trước cứ bay rối vì gió biển. Trông nàng mảnh mai như cành dương trước mặt hấn, dung đưa tha thướt. Hấn mím chặt môi định quay đi thì nghe tiếng ai đó...

“Đẹp quá.” – Một giọng con trai.

“Ai đẹp? Hay biển đẹp??” – Nàng hỏi tinh nghịch. Hấn nhớ cái giọng trong lành của nàng biết bao.

“Gia Hảo đẹp.” – Người kia đáp. Không phải giọng thằng Long.

Nàng cười khúc khích. Rồi bước theo anh chàng kia vào khách sạn.

Chuyện quái gì thế hả. Đầu hấn như muốn nổ tung ra.

43.

Sáng sớm, ko ngủ được, hấn ngồi dậy đi ăn sáng. Vừa rời khỏi dãy B, hấn đã ngó vào cổng khách sạn. CHỜ cái gì, đợi cái gì... Hấn đúng là hồ đồ. Tự trách bản thân nghĩ ngợi lung tung, hấn thọc 2 tay vào túi quần ngheu ngao hát bài hát Yesterday.

Chân hấn đứng chững lại khi nhìn thấy dáng nàng ngồi ở bờ cát. Cái bờ cát “độc quyền” của hấn. Phút im lặng diễn ra. Đầu nàng khẽ quay, và hấn thì quay nhanh hơn, xoay lưng lại. Hấn đi thật nhanh, cố tìm 1 hang hốc nào đó để biến đi, nhưng khi gió cái khách sạn này nó chơ quơ giữa biển, ko có hang hốc, hang gấu nào.

Tiếng bước chân đuổi gáp phía sau. “Hoàng??”

“Hảo, em làm gì vậy?” – Tiếng tên con trai đó gọi nàng. Có vẻ như nàng ko bận tâm, cứ đuổi theo hấn, còn hấn thì cắm cổ đi. Cuộc rượt đuổi này định kéo dài bao lâu nữa chứ??

Hấn quyết định dừng lại.

“Hoàng phải ko?” – Nàng hỏi rất gần ngay phía sau. Hấn vẫn ko quay lại. – “Sao tránh mặt Hảo?”

Hấn ko đáp được lời nào. Chỉ khẽ lắc đầu. Nàng bước chậm lên trước mặt hấn. Mặt nàng trắng và nhợt nhạt, tóc bay tứ tung. Cái vẻ đẹp thuần khiết của nàng đang thiêu cháy hấn. Làm ơn, tránh khỏi tầm mắt tôi!

“Ko thích thì tránh , thế thôi.” Hấn ngẩng lên cố giữ vẻ thờ ơ.

“Ko thích..?” – Nàng nheo mắt, tưởng chừng sắp khóc vì đau đớn.

Tên kia chạy đến bên cạnh.

“Ai vậy, Hảo?”

Hắn bước nhanh về hướng dãy B, ko buồn chào anh chàng lạ mặt đó 1 cái. Nàng cũng ko đuổi theo.

Hắn gọi Long, cái thằng làm ăn thế nào để tên khác cướp mất nàng, mang lên tận đây?? – “Mày làm gì gọi tao sáng sớm hả??” – Tiếng Long cau kỉnh. Chắc còn ngủ.

“Biết tao gặp ai trên này ko??” – Hắn hỏi. Long thều thào. “Chắc gặp Hảo àh? Hảo đi Nha Trang mù.”

Ồ, vậy là nó biết, nó biết à? Sao nó lại... Long tiếp – “Nếu gặp thì mày coi chừng Hảo hen, coi có thằng Nha Trang nào tán tỉnh thì đuổi nó đi dùm tao. Haha...”

Nó vẫn còn có thể cười sảng khoái. Chỉ có hắn là khùng lên?

“Có 1 thằng sát bên cô ta đó, thằng ngu. Tao cúp đây!”

“Mày hả?” – Long hỏi nửa đùa nửa thật, nhưng hắn ko nghe thấy, hắn đã đập máy.

44.

Hắn trốn luôn trong phòng, bỏ luôn sở thích ngồi bờ cát uống bia và ngắm biển. Chỉ vài ngày, nàng sẽ về Sài Gòn, thế là xong. Anh Cường lấy làm lạ, hỏi miết. “Bệnh à? Hay khó chịu ở đâu?”

Hắn chỉ lắc đầu mệt mỏi.

“Tụi anh chiều nay đi ra phố chơi, đi ko?”

“Ko, em ở đây.”

“Thằng này hôm nay lạ thật.” – Bọn họ phán rồi cũng kéo nhau đi, hắn nằm ườn ra nghĩ ngợi. Sao mình ko đi nhỉ, trốn trong này đâu phải là thượng sách?

Đến khi kịp nghĩ ra điều đó, thì các anh ấy đã đi từ lâu. Mở tủ lạnh lấy lon bia, hắn ra đứng ngoài ban công hóng gió. Xa xa ngoài bãi biển,

2 người 1 nam 1 nữ đang đùa giỡn với sóng biển. Còn ai khác, đó là nàng, cùng với tên mắc dịch kia.

Cô ta đang tát nước lên anh ta, anh ta đuổi theo... Rồi họ chơi trò bắt ốc, xây lâu đài... Cứ như trò trên phim. Hấn bóp chặt lon bia ném mạnh. “Tang”. Cái lon bia chạm phải vách đá kêu thành tiếng đánh động “cặp nam nữ”. Họ dừng trò đùa ngó quanh, nàng đã thấy hấn... Ấc, hấn đang làm gì thế này. Hấn làm ngo như ko biết gì, bỏ vào trong phòng.

“Điên thiệt” – Hấn tự rủa.

Khi mấy anh về tới thì đồng hồ cũng điểm 12h. Hấn ngủ suốt từ chiều, nên giờ hấn ko thể ngủ thêm được. 4 người ở cùng 1 phòng, cho nên khi hấn lục đục mở TV, 3 người còn lại làu bàu chửi – “Hoàng, cho bọn anh xin...”

Hấn đành phải ra khỏi phòng, nếu ko chắc có màn “đánh hội đồng” cho xem... Hấn quơ cây guitar của anh Sáu, khẽ khàng lách người ra khỏi cửa...

Màn đêm phủ lên mặt biển 1 màu đen kịt, khiến nó óng ả như mái tóc người con gái dưới ánh trăng vàng vạc. Hấn nhớ cái thời khắc trên boong tàu cánh ngầm – “Sunsilk, óng mượt như tơ.” Hấn mỉm cười tủm tỉm.

Phía sau rặng dương, ở góc bồn hoa khách sạn, người con gái ấy đang cúi người đặt 1 con chuồn chuồn lên đó, nàng lại vận áo len trắng...

Hấn đứng thẩn thờ khi nàng ngước lên. Về hờn dỗi, nàng quay mặt bỏ đi vào trong. Hấn chạy tới cầm lấy cổ tay nàng giữ lại. “Ra đây ngồi, Hoàng đàn cho nghe.”

Chỉ có nàng mới bị hắn đối xử theo kiểu ấy, kiểu của Biển, lúc tàn nhẫn, lúc êm đềm. Bản thân hắn ko hiểu tại sao mình như thế, nhưng càng ko hiểu sao nàng ko hề phản kháng, chỉ vậy thôi, nàng đã bước theo hắn ra ngồi ở bờ cát, dù vẫn ngậm kín miệng.

45.

Hắn đặt nàng ngồi bên cạnh, và nâng cây đàn lên trước. Tay hắn lướt nhẹ qua các sợi dây đàn. Rồi hắn quay sang nhìn nàng. Ánh mắt hắn nồng nàn như chưa bao giờ được như thế. Buổi chiều hắn đã uống 3 lon...

“Thích nghe bài gì?” – Hắn hỏi, mắt vẫn nhìn nàng tha thiết. Cái nhìn đó làm nàng sợ, né tránh, và hướng tầm mắt ra xa, nơi ánh trăng chiếu thẳng xuống lòng biển thăm thẳm 1 màu đen huyền hoặc. “Tùy Hoàng.”

“Nhìn đi đâu thế? Nhìn tôi đây này!” – Hắn dùng tay trái giữ cây đàn, tay phải nâng mặt nàng quay lại. Chỉ 1 phút, nàng đứng phắt dậy, nhìn hắn giận bưng bưng.

“Hoàng thôi đi. Tại sao lại thế hả??” – Hắn có cảm tưởng người con gái này, ko thể làm hại được ai. Ngay cả khi nổi cáu, giọng nàng cũng thanh tao và nhẹ như sương khói. Hắn gãi đầu, cười gàn.

“Xin lỗi, bài Biển cạn nhé. Hào ngồi xuống đi.” – Hắn có phần cà rỡn, phần sở khanh, phần chân thành. Cái kiểu thẳng Hoàng như thế, chẳng cô nương nào có thể chối từ, huống chi là nàng. Với cái nắm tay kéo nhẹ, hắn đã giữ được nàng ngồi lại cạnh bên.

...Ngày xưa biển xanh, đâu như bây giờ, biển thành hoang vắng...

...Tình em quá lớn, sóng cũng vỡ tan đời tôi đánh mất...

“Biển như thế, làm sao cạn được.” – Nàng nói thì thầm. Câu nói ngó

ngắn, ngớ ngắn y như nàng. Hấn dứt nhịp đàn cuối, đáp nhanh –
“Cạn trong tâm tưởng. Hiểu ko?”

“Ko. Với Hảo, biển ko thể cạn được. Như tình yêu của 1 người đối với 1 người...” – Nàng bỗng ngưng câu giữa chừng, thở dài.

“Vậy à?” – Hấn hỏi 1 cách hờ hững, và đặt 1 câu hỏi khác – “Có thể như tình yêu của thằng Long với Hảo, phải ko?”

“Hảo ko biết.” – Giọng nàng cứ trầm đều, ko hiểu nàng đang nghĩ cái gì. Hấn chịu ko nổi, quay sang nhìn nàng xoáy vào tròng mắt đen như thể muốn bơi lặn trong đó. – “Nó yêu Hảo hơn bất cứ thứ gì, Hảo ko biết? Hảo ko biết nó yêu Hảo sao?? Hảo đừng nói rằng ko biết!”

“Biết, Long yêu Hảo. Nhưng tình yêu của Long đối với Hảo, có lớn và rộng, và sâu như biển ko, thì Hảo ko biết.” – Nàng bình tĩnh đáp, có vẻ như đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. Hấn ngập ngừng 1 giây lát, rồi quay mặt ra biển. Rút 1 điếu thuốc...

46.

“Đừng hút, được ko?” – Nàng lại giở cái điệp khúc của riêng nàng. Hấn cười nửa miệng, lắc đầu. Vừa châm lửa, hấn vừa hỏi, đánh trống lảng chuyện khác – “Giờ này ko ngủ mà làm gì ở đó?”

“Định ngủ thì bị bắt cóc ra đây.”

Hấn phì cười 1 cách thú vị, sặc cả hơi thuốc vừa hút. Nàng cũng khẽ cười...

“Hảo...nhớ Hoàng lắm.” – Nàng chợt buông tiếng khi cả hai chìm vào thinh lặng hơn 5 phút. Hấn quay nhanh sang, cố nhìn gương mặt nàng dưới ánh đèn pha của dãy A khách sạn. Hoặc là nàng đỏ mặt thật, hoặc là hấn đang say, hoặc là ánh đèn vàng đã đánh lừa thị giác, nhưng rõ ràng, mặt nàng ửng hồng xinh như 1 cô gái vừa tỏ

tình với bạn trai.

“Nhớ ư...” – Hấn cố nói 1 cái gì đó, nhưng cứ lắp ba lắp bắp. Ko giống hấn chút nào. Tim hấn nhảy cà tưng.

“Đừng nói gì cả, nếu thấy khó khăn quá...” – Nàng cúi mặt – “Ko hiểu tại sao nhớ. Cứ nhớ, thế thôi. Hoàng đừng nghĩ ngợi gì... Chắc nhớ như nhớ 1 người bạn hàng xóm... Vì vậy, hãy coi Hảo là bạn, bạn thân chẳng hạn, đừng trốn tránh Hảo, điều đó làm Hảo thấy khó chịu lắm...”

“Khoan nào...” – Hấn nghe cả hơi thở mình lẫn nàng đều đập gấp gấp – “Nếu chỉ là 1 nỗi nhớ bình thường như thế, chúng ta đã ko có những cảm giác, mà cả tôi, cả Hảo đang có... Hảo đang run, đúng ko...” – Hấn nuốt nước miếng... “ Tệ thật, tôi cũng vậy.”

“.....”

“Hoàng nghĩ, chúng ta đang yêu nhau.”

Ánh mắt 2 người chạm nhau để mở đầu cho 1 cái hôn phớt qua. Hấn chủ động, và nàng ko phản kháng. Nụ hôn nhẹ tựa gió, mát và dịu dàng, nhưng cũng ngấn ngủi, để lại sự lưu luyến khó quên. Chưa bao giờ hấn cảm thấy sung sướng trong khoảnh khắc này như vậy. Họ ngồi cho tới khi bình minh lên.

...Cùng tôi biển chết, cùng em biển tan..

Ngàn năm nỗi đau, hóa kiếp mây ngàn, cô đơn biển cạn.

47.

Nàng ở lại thêm 1 ngày, thì phải về Sài Gòn, kết thúc chuyến du lịch. Hấn còn phải làm cho xong công trình.

Ngày cuối, họ đã dành cho nhau những kỷ niệm khó quên, cùng thả diều, đạp xe đạp đôi, và chơi với sóng biển. Hấn quên cả Long, cả Linh, cả những thứ rối rắm vốn bám víu hấn, ngăn ko cho hấn được

hạnh phúc bên nàng. Hấn cũng đã thừa nhận rằng hấn yêu nàng.
Phải, tình yêu...

...

Nàng ra xe, hấn xách hộ cái túi to, chẳng biết có phải nàng đã bỏ vào trong đó hàng chục viên sỏi mà họ đã nhặt để xếp thành hình chiếc thuyền buồm hay ko... Hấn cười 1 mình với suy nghĩ ấy.

“Cười gì vậy?” – Nàng nghiêng đầu thắc mắc.

“À..ko... Hảo cho cái gì vào đây mà nặng quá?” – Hấn chỉ vào cái túi đang xách. Nàng che miệng cười thẹn thùng. – “Chiếc thuyền sỏi ấy mà...”

Thật khó mà tin rằng nàng lại mang nó về thật. Hấn thấy nao lòng kỳ lạ. Trao cái túi cho tên con trai đi cùng nàng, hấn gật đầu chào xã giao.

“Đây là anh Tuấn, anh chú bác với Hảo. Còn đây là Hoàng, bạn em.”
– Nàng giới thiệu.

“Anh chú bác?”

“Thế tưởng tôi là bạn trai của Hảo àh??”

Hấn thấy hơi ngượng và gãi đầu... Nàng cười to – “Ko dám, ảnh có vợ chưa cưới rồi!” rồi quay sang hấn “Hảo đi nhé.”

“Ừh.”- Hấn đáp, ngó mông lung.

.....

“Lại 1 con nai vàng ngơ ngác?” – Hấn giật thót khi nghe tiếng nói vang lên lạnh lạnh bên cạnh.

48.

Ngọc nháy đôi mắt đen láy với hàng mi cong vút nhìn hấn nửa quyn rũ nửa lả lơi. Hấn thiếu chút nữa đã há hốc mồm vì kinh ngạc. Bầu trời bắt đầu đổ nắng gắt gỏng với những làn gió oi bức. Giữ lại trạng

thái ổn định, hấn cười nửa miệng. – “Ồ... tiểu thư xuất hiện như Hồ li tinh hén?”

Ngọc véo hấn và ngúyt dài – “Hay nhỉ?? Móc tôi à??” – rồi kéo tay hấn vòng qua tay cô ta, kéo đi thản nhiên như 1 cặp tình nhân. Hấn ko lạ với hành động này của Ngọc, bởi đã quá quen. Nhưng có chút lạng khụng, chân hấn dừng lại và cố rút tay ra. Hấn vốn nghĩ đã chấm dứt day dưa với cô tiểu thư đồng đẳng này.

“Sao vậy?” – Cô quay lại nhìn – “Làm eo à? Tôi đã đón xe lửa lên đây 1 mình để tìm Hoàng. Tôi ko bận lòng chuyện cô bạn ấy... vì biết Hoàng cũng chỉ đùa cho vui chứ gì...”

“Không.” – Hấn giật hấn tay ra, vuốt tóc ngược ra sau và bước lên trước – “Cô ấy khác.”

“Cái gì?” – Ngọc cười mỉa – “Yêu rồi à? Yêu như yêu em Linh? Hay như yêu tôi đây?? ...”

Hấn chỉ liếc Ngọc bằng nửa con mắt, rồi quay lưng đi thẳng ko nói thêm lời nào. Được dăm bước, hấn nghe tiếng Ngọc la to phía sau – “Tôi ghét Hoàng!! Tôi vì Hoàng mới lên tận đây...”

Và sau đó là tiếng khóc bật lên. Hấn giật mình ko tin nổi, phải quay lại, và thấy cô nàng đang ngồi xuống ôm mặt rầm rứt. “Chuyện quái gì đây?” – Hấn rửa thắm và buộc lòng bước lùi để đỡ cô gái.

“Thôi nào. Đứng lên và nín đi.”- Hấn xuống giọng – “Tôi có làm gì Ngọc đâu mà lại thế hả?”

“Hoàng..nghĩ Ngọc.. đùa.. à?” – Ngọc nạt từng lời – “Ngọc...hic hic..ức lắm... ghen lắm... có lẽ...Ngọc yêu Hoàng thật... hơn Ngọc nghĩ...”

Yêu?

Tình yêu à?

Cô gái này, cô tiểu thư kiêu kỳ đang thú nhận tình yêu dành cho hấn?

Có nên tin?

Nếu thế, thì đã sao?

Hấn chỉ có 1 con tim...và nó, đã thuộc về nàng từ hôm qua rồi.

“Xin lỗi...Ngọc đừng dậy đi.” – Hấn vỗ về và nâng cô dậy. “Chúng ta đi ăn cái gì đó, ok?!”

49.

Nha Trang có nhiều quán café hộp kiểu cách chẳng kém Sài Gòn là mấy. Hấn đưa Ngọc tới 1 trong số đó, và gọi 2 ly trà sữa. Ngọc chớp đôi mắt còn ngán lệ nhìn hấn – “Sao ko hỏi ý Ngọc?”

Hấn chỉ cười, quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhìn những người dân Nha Trang đi bộ buổi sáng trở về, cả những khách du lịch đi tắm biển sớm. Có lẽ giờ nàng đã ở trên xe...

“Hoàng có vẻ lạ quá.” – Ngọc buông 1 câu bình phẩm kèm cái thờ dài. Trông cô nàng chẳng còn vẻ nào của 1 tiểu thư kiêu kỳ ngày nào nữa. Hấn vuốt mặt và hỏi – “Lạ chỗ nào?”

“Có lẽ... trong ánh mắt Hoàng, Ngọc nhìn thấy...tình yêu.”

Hấn im lặng, khoanh tay và lại quay ra đường, né tránh 1 sự thực sắp bị lộ trần. Bây giờ, hễ ai nhắc tới tình yêu là hấn cứ đau nhói, nhưng lại là 1 nỗi đau rất đổi ngọt ngào.

.....

Họ ngồi đó thêm khoảng 30 phút thì hấn gọi tính tiền. Vừa đứng dậy, hấn choáng váng đến ko thể trụ nổi, khụy xuống bàn. Ngọc hoảng hồn chồm sang... Hấn ngất đi.

Tỉnh lại, hấn thấy mình nằm trong bệnh viện, một mùi ê te xộc lên nồng nặc. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, hấn đã nghe tiếng Ngọc.

“Hoàng làm sao lại ra như vậy hả???”

“Chuyện gì thế? sao Ngọc lại khóc? Sao tôi ở đây?”

Cô bạn ko nói thêm gì, chỉ tiếp tục gục mặt xuống giường tằm tức...
Đầu hấn vẫn còn xoay... Hấn cố bước xuống giường, nhưng vị bác sĩ đã kịp xuất hiện để ngăn lại.

“Cậu hãy nghỉ ngơi đi. Tôi có thể gặp người nhà của cậu ko?” – Bác sĩ ôn tồn hỏi nhẹ. Ngọc ngẩng lên, kéo tay ông bác sĩ ra ngoài, thì thầm – “Bác sĩ khoan hãy nói...”

Hấn linh cảm có cái gì đó ko tốt đang xảy ra.

Hấn điện cho anh Cường.

Mười lăm phút sau, anh Cường tới. Hấn bảo anh Cường cứ nhận là anh trai, và yêu cầu anh đi tìm bác sĩ. Mặc dù còn ngỡ ngàng về mọi chuyện, song, anh ấy cũng nghe theo hấn.

50.

Có lẽ con người ta thường ko tin vào định mệnh cho đến 1 ngày mà họ phải đối mặt với trò chơi của số phận. Với cá tính của Hoàng, cả anh Cường lẫn Ngọc đều biết ko thể giấu hấn.

Cậu có máu bầm trong não. Có lẽ do bị chấn thương lúc nào đó, ko để ý kiểm tra kỹ, để lâu làm tụ máu... Bác sĩ nói, nếu tiếp tục có thể máu bầm sẽ loang ra làm tổn thương trí nhớ... Và sẽ làm cậu đột ngột ngất bất kể lúc nào.

Hấn có chết ko?

Tạm thời ko ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng về lâu dài thì rất khó nói.

Tổn thương trí nhớ có nghĩa là...?

Mất đi dần những ký ức.

Mất trí nhớ?

Cũng có thể là như vậy.

Làm sao chữa khỏi?

Phẫu thuật. Nhưng nếu thất bại, cậu sẽ ko còn có cơ hội để mà hối tiếc.

“Cho em được 1 mình.” – Hấn nói với giọng thấp.

Chiều Nha Trang bỗng nhuộm dài 1 màu u uất đến xám xịt.

Sakuravn

Forgive me, I love you

- 6 -

51.

Chiều tối, hấn lặng lẽ rời bệnh viện, đón xe chạy thẳng về Sài Gòn. Hấn đứng trước cửa nhà. Trời vẫn còn tờ mờ sáng. Hấn định gọi cửa, nhưng lại thôi. Thất thần bước chậm quay ra. Ko có xe, hấn đi bộ suốt đến nhà Long. Thằng bạn thân vẫn còn ngái ngủ khi bước ra cửa.

“Mày điên hả? Sao kiếm tao giờ này?” – Long gãi đầu với cái quần tà lỏn và áo thun ba lỗ trên người. Hấn nhìn Long, ko nói 1 lời, rồi khóa tay- “Mày thay đồ đi với tao chút”

Long vẫn quạ quọ, làm bầm 1 vài câu, vào trong định rửa mặt thì

mới sực nhớ lẽ ra giờ này thằng Hoàng đang ở Nha Trang. Nó làm gì lại về đây? Quay phắt lại nhìn hấn, Long hỏi lớn – “Sao mày về đây gấp thế??? Hấn có chuyện à?”

Hấn cười , cười 1 cách chua chát. Nếu là lúc bình thường, có lẽ hấn đã cho thằng Long 1 cú đấm cho bỏ thói trọng sắc khinh bạn. Nhưng lúc này, hấn để lộ 1 vẻ chán nản như ko thể còn chán nản hơn được nữa.

“Tao đến bó tay với mày. Cô ta chẳng sao cả.”

...

Café Sài Gòn , có lẽ khác với Nha Trang vì có Long. Hấn bỗng nhận ra hình như hấn quý Long hơn hấn tưởng. Nhìn thằng bạn cho cái muống đường vào quậy nhè nhẹ và thở phì phào, hấn nghĩ lờ mà mình quên nó thì sao... Cái kiểu như thằng Long, nếu cho làm lại từ đầu chắc hấn ko chơi thân đến vậy. Khác hấn với hấn. Nó tình cảm, dễ xao động và nhiều lúc lộn xộn ghê gớm.

“Nhớ cái lần tao với mày trốn học gặp nhau ko?” – Hấn hỏi.

“Hả? Ờ...” - Long có vẻ vẫn chưa tỉnh ngủ. Anh chàng quậy nhẹ cái muống và thở ra khói.

“Tao đã nghĩ, sao ở đời lại có thằng ngu như mày” – Hấn cười khi khi – “Đã trốn học mà còn dận tụi kia gọi khi điểm danh. Haha...”

Long dừng tay, ngẩng lên với đôi mắt hình viên đạn nhìn hấn – “Mày ngu thì có!! Ko dận lờ điểm danh thì tao bị cấm thi sao? Bà cô đó ác số 1...”

“Rồi cuối cùng mày cũng bị cấm thi...haha... vì thằng đó nó gọi cho mày trong lớp bị bắt gặp.” – Hấn lại cười ha hả.

“Ừ, cái thằng đó nó còn ngu hơn tao!” – Long nói xong, chợt nhớ sao tự nhận mình ngu, và chịu ko nổi bung ra cười.

Tiếng cười của cả hai phá tan bầu ko khí trầm tư của quán café buổi sớm.

52.

“Tao thà ko tồn tại chứ ko thể quên những gì đã có.”

Hắn buột miệng nói khi điều thuốc hút gần tàn. Long đã tỉnh táo, và lúc này bắt đầu nhận ra có cái gì khác lạ trong hắn. “Mày nói quái gì vậy, Hoàng?” – Long hỏi giật ngược. Hắn ngó Long, nhăn nhẽ cười – “Tao nói nhảm”.

Đôi mắt Long nheo lại, kéo vai hắn và quyết tra ra ngọn ngành.

Nhưng hắn đánh trống lảng thành công.

“Tao gặp Hảo ở Nha Trang. Hảo có nhắc mày.”

Long như người bị dị ứng, vừa nghe nhắc tới chữ Hảo, là tay chân và giọng nói cứ chẳng ra làm sao. “Gì? Nhắc tao á? Nhắc sao??”

Nhưng, có lẽ chính hắn cũng ko nghĩ rằng mình cũng...ko bình thường khi nhắc đến nàng. Hắn ko còn hiểu nổi bản thân.

“Tao hỏi thiệt, mày chọn ai, tao, hay Hảo?” – Câu hỏi hắn muốn hỏi nhất, và lúc này, hắn nghĩ hắn nên tranh thủ cơ hội.

Long đi từ cú shock này, sang tới cú shock khác, nhìn gương mặt chưng hửng của Long đến thấy tội. Để lấy bình tĩnh, Long cầm ly café lên ực 1 cái...

“Sao phải chọn? Mày có khùng ko?” – Long cố gạt đi câu trả lời – “Mày đừng nói mày yêu thăm tao.”

“Ko, tao ko yêu mày, có là gay cũng ko yêu mày. Mày chẳng có gì hấp dẫn cả.” – Hắn vẫn có tinh thần đùa, dù trong lòng phải nuốt nghẹn câu nói ko thể bật ra – “Tao yêu Hảo”.

“Vậy thì ok, mà sao mày hôm nay kỳ quá?” – Long ko giấu nổi lo

lắng. Mãi một hồi Long mới để ý, sao thằng Hoàng nó chẳng uống miếng nào, mắt cứ hướng về xa xăm. Bất chợt, anh nghĩ ko lẽ, nó đã yêu người mà anh cũng yêu?

Nếu vậy thì sao?

Hoàng trước giờ luôn coi tình yêu là 1 thứ phương tiện trang trí cho cuộc sống. Nó có Linh, nhưng vẫn điềm nhiên ve vãn Ngọc, hay thậm chí là 1 cô gái nào đó bắt mắt. Nếu bây giờ nó bảo là nó yêu Hảo, có nên tin hay ko? Thật bất hạnh cho Hảo nếu phải.....

Ring...

Chuông điện thoại của hắn reo cắt ngang dòng suy nghĩ của Long. Cả hắn cũng như vừa được kéo về thực tại.

“Alo?...Uh...Ở Sài Gòn. Ko sao đâu. Bye.”

53.

Sau khi chia tay Long ở nhà nó, hắn về nhà. Buổi cơm chiều đã lâu lắm rồi hắn ko ngồi ăn cùng với họ. Ba, mẹ kế, và bé Vy. Hắn có cảm giác hình như mình được đẩy về quá khứ.

Hắn gấp cho bà 1 miếng thịt kho. Trong cái ngõ ngang của 3 người kia.

“Sao vậy?”- Hắn hỏi 1 cách bình thản – “Lạ sao? Má ko ăn thịt được à?”

Người phụ nữ ngoài 40 có vẻ cảm động thực sự, môi bà mấp máy nhưng ko thành tiếng. Khóe mắt rưng đỏ. Bé Vy chìa cái chén cơm ra trước mặt hắn – “cho em với!”

Hắn buông đũa xuống bàn, thay vì gấp cho nó 1 miếng khác, hắn xoa đầu nó. Cười hiền chưa từng thấy. “Tối nay đi ăn kem ko? Tao dắt đi.”

Con bé Vy làm như vừa được ông Bụt cho quà, mắt nó sáng rạng rỡ. Tự nhiên hấn thấy tiếc sao hồi đó mình nhận ra như thế này đã là hạnh phúc?

“Em ko ăn kem, em thích ăn bánh bông lan hà!” – Nó nũng nịu, nhưng ba chữ “bánh bông lan” xốc óc hấn như thể khiêu khích. Hấn nổi quạu bất tử - “Đẹp đi! Ko ăn thì thôi, nhiều chuyện” – rồi bỏ vô phòng nằm 1 đồng.

.....

Hấn cũng muốn ăn bánh bông lan. Thứ bánh ko ở đâu bán, Đức Phát, Kinh Đô, Hỷ Lâm Môn...đều ko có. Hấn ngồi dậy, mặc chiếc áo thun vào đi ra cổng. Bé Vy học bài ở phòng khách, mắt nó vẫn đậm vẻ hờn dỗi.

“Tao đi mua bánh bông lan cho mày!”

.....

Đứng trước cửa nhà nàng, hấn ko thể nhán nổi nút chuông. Hấn dựa tường, rút 1 điếu thuốc và cứ đứng đó mãi. Cho đến khi ba nàng đi về bất gặp, hấn vội dụi tắt lửa và lễ độ cúi chào. “Tìm Hào à?” – Ông nhẹ nhàng hỏi.

Hấn khẽ gật đầu, nhưng lại lắc đầu ngay – “Dạ thôi, cũng ko quan trọng gì. Con về ạh.”

Hấn đi như chạy, ko dám quay lưng lại. Thấy mình ko phải là mình. Hèn nhất.

54.

Hấn nằm bẹp dí ở nhà suốt 2 ngày.

“Hòang, em có nhà ko?” – Tiếng gọi vang vọng giữa trưa cứ chói chang. Hấn lờ mờ ngồi dậy, đầu quay vòng. Hấn bắt đầu nhớ tới bi

kịch của mình. Mai có lẽ hẳn ghé bệnh viện coi sao...

Chị Nguyệt cười tươi ở ngoài cổng nghiêng đầu nhìn hẳn. Hẳn cũng cười. Với hẳn mà nói, chị Nguyệt như chị ruột vậy. Hồi bé khi mới dọn tới đây, chiều thứ bảy nào chị cũng mua bánh canh cho hẳn ăn. Mỗi khi giận ba hay má, hẳn thường kiếm chị. Chị đẹp trong lành lắm... Nếu mà hẳn bằng hoặc lớn hơn chị, có lẽ hẳn đã yêu chị cũng ko chừng.

“Mặt em xanh quá, có sao ko?” – Nét mặt chị lo lắng. Hẳn kéo cổng để chị vào – “Ngủ nhiều nên thế.”

.....

Chị đến gửi cho hẳn 1 tấm thiệp cưới. Khá bất ngờ, nhưng hẳn cũng thấy mừng cho chị. Hình như, chị đã 26?..

“Anh nào có phước thế?” – Hẳn nhìn vào tờ thiệp hồng. Ngày kia.

“Em làm phụ rể giúp chị nhé? Anh ấy ko có nhiều bạn bè... Mà chị cũng muốn em...” – Chị tỏ ra ngần ngại, đưa tay vén tóc ra sau và cột lại, chị tiếp – “Được ko...?”

Lời đề nghị làm hẳn thấy buồn cười, cái thằng như hẳn mà làm phụ rể cho ai? Hẳn cứ cười khằng khặc, nhưng nhìn vẻ mặt chị ra chiều nghiêm túc, hẳn cố kiềm lại, hỏi 1 câu khác “THế ai là phụ dâu?”

Chị Nguyệt ngập ngừng giây lát, rồi nháy mắt – “Hôm đó thì biết..”

Hỏi vậy chứ hẳn cũng đoán ra. Chị có đứa em gái nhỏ hơn hẳn 3 tuổi, cũng xinh. Nào giờ chị luôn thích cặp đôi 2 đứa. Nhưng hẳn ko muốn đùa với cô bé, ít ra, vì đó là em gái chị. Và kiểu như cô ấy, ko hợp với hẳn...

55.

Hẳn tranh thủ buổi sáng ghé bệnh viện. Chụp X-Quang và CT não.

“Cậu đã biết tình trạng của mình rồi phải ko?” – Ông bác sĩ hỏi e dè.
Hắn gật đầu – “Rồi.”

“Cậu có muốn phẫu thuật ko?” – Vị bác sĩ ko hề tỏ ra vòng vo. Hắn vuốt mặt – “Bao nhiêu phần trăm thành công?”

“15%” – Bác sĩ tựa đầu vào ghế, trầm tư. Hắn ngược mặt lên trần thờ sâu. “Ok, cháu mỗ”

.....

Hắn đi thẳng ra ngoài phòng thủ tục, điền 1 lô 1 lốc các giấy tờ. Ở các mục Thân nhân, hắn đều ghi Ko cha, ko mẹ. Đến đoạn “Sẽ liên lạc cho ai nếu tử vong? (Bắt buộc)” – Hắn dùng bút thần thờ 1 lúc lâu. Rồi hắn viết – “Thanh Long”

“Có lẽ tao đã quá tàn nhẫn với mày phải ko Long?”- Nghĩ đến cái việc thằng Long nhận tin đó, chắc nó chịu ko nổi. Hắn, xóa đi - và thay vào chữ “Yến Ngọc” và kèm theo số điện thoại. Dù sao thì cô ta đã biết mọi chuyện.

“Tuần sau cậu tới đóng viện phí và chi phí phẫu thuật. Nhập viện trước 5 ngày mới mỗ.” – Cô y tá dặn dò. Hắn cho cái tấm giấy hẹn vào túi quần, và bắt đầu thấy căng thẳng. Hình như hắn đang sợ...
Hắn gọi Linh.

...

“Anh ko ra đó nữa à?” – Linh hơi khó khăn để mở miệng hỏi. Càng lúc, Linh càng thấy hắn xa cô. Ánh mắt người ấy cứ lang thang ở đâu đó. Linh thấy lòng xót xa và nuôi tiếc vô hạn.

“Chắc ko.” – Hắn nhìn Linh cố như say đắm mà lại chẳng hề để tâm – “Em còn yêu anh ko vậy?”

Câu hỏi đột ngột làm Linh hoang mang. Yêu ư? Dĩ nhiên. Nhưng...

“Khó trả lời vậy sao?” – Hắn cười gàn dở. Lôi trong túi ra 1 cái kẹp

tóc – “Tặng em, quà chia tay.”

56.

Linh ném về phía chiếc kẹp bằng 1 ánh nhìn chua chát. Chia tay? Cô đã dự định sẽ nghe câu này từ lâu rồi, nhưng ko ngờ nó sớm và thẳng thừng như thế. Linh ứa nước mắt ko kìm được.

“Đừng khóc.” – Hấn cố gắng nên từng chữ 1 cách bình thản – “Anh đang giải thoát cho em đó, ngốc Ạh.” Và nở nụ cười nhản răng. Linh càng đau đớn hơn...”Sao anh có thể cười?” – Linh cầm chiếc kẹp. “Cô ấy làm anh yêu đến như vậy à?”

Hấn ko trả lời, cũng ko có phản ứng. Đơn giản, ko phải vì nàng mà hấn chia tay Linh. Hấn chỉ muốn để Linh tự do, để Linh yêu 1 người khác, sẽ hạnh phúc hơn. Và vì hấn ko chắc mình sẽ sống...15% là quá thấp cho 1 người con gái gửi gắm số phận cho người bạn trai của mình...

Nhưng hơn tất cả, Linh có thể đã đúng. Hấn yêu nàng chứ ko phải cô. Cứ để Linh nghĩ như thế thì sẽ tốt hơn. Hấn đã ko xin lỗi, dù hấn thấy mình có lỗi với Linh nhiều nhất.

“Em chỉ mong anh hạnh phúc.” Linh nói 1 câu sáo rỗng. Có thực muốn thế hay ko, chỉ mình cô biết. Nhưng nói câu ấy lúc này, chỉ làm cho hấn thấy nhạt nhẽo và chán chường. Cuộc tình của họ bắt đầu có đoạn kết ko đẹp để..

.....

“Ey, mày quen lại nhỏ Ngọc hả?” – Long hỏi khi hấn đang ăn dưa mị xào giòn.

“Sao hỏi vậy?”

“Cô ta tìm tao để hỏi mày. Về gấp gấp lắm” – Long trả lời – “Tao sợ

mày ko muốn gặp nên nói ko biết.”

Hắn quàng cổ Long, cười khà – “Giỏi, thế mới là bạn tao chứ!” Long nháy mắt và uống ngụm bia 333. Nó vẫn hồn nhiên như thế, mà thực ra thì nó có biết gì đâu. Hắn thấy tiếc cho Long, lỡ mà..., chắc gì nó có thằng bạn nào tốt như hắn. (!!)

“Mày suy tư gì vậy?” – Long lại hỏi, lúc nào, nó cũng hỏi. Hắn đánh trống lảng “Ey, tao sắp làm phụ rể đó!”

“Vậy hả?” – Long xô hắn ra – “Ai cho mày làm sớm dzì? Tao định cho mày làm rể phụ cho tao, đám cưới tao với Hảo! Hahahha!” – Tiếng cười của Long sảng khoái như CocaCola! hắn cười buồn hiu... “Chắc ko có cơ hội đâu.”

Long ko nghe thấy, nó chắc còn đang mơ đến cái đám cưới kỳ diệu đó của nó.

57.

Lần đầu tiên, hắn khoác lên người bộ đồ vest chỉnh tề với sơ mi trắng và cà vạt đỏ bên trong. Con bé Vy há hốc mồm khi nhìn thấy anh trai, cứ như nó vừa...chứng kiến cảnh cô bé lọ lem hóa thành công chúa...

“Quá đẹp trai phải ko?”-Hắn ngẩng mình trước gương và hỏi con bé. Nó cười khúc khích và khẽ gật đầu – “Anh cho em đi theo với”.

“Ở nhà đi, có ai mời mày đâu.” – Hắn hạ giọng an ủi – “Anh thấy có món nào ngon sẽ đem về cho cưng.”

Bé Vy nghe chữ “anh” và chữ “cưng” còn shock hơn ban nãy, hai mắt nó hiện rõ 2 dấu chấm hỏi về ông anh đang cười toe trước mặt, điều

gì làm ông trở nên...tuyệt vời như vậy. Nó còn thắm nhủ, sau này lấy chồng sẽ chọn 1 người như...anh Hoàng của nó lúc này đây. Nó cười títt mắt và ôm chầm lấy hắn – “Anh dễ thương quá!”

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy xúc động khủng khiếp.

.....

Khi có mặt ở nhà hàng sớm hơn giờ đón khách, hắn như choáng váng khi nhìn thấy...thiên thần trong bộ đầm trắng – phụ dâu. Hắn chưa bao giờ nghĩ số phận lại đẩy họ lại bên nhau theo cách như thế này. Mà ko, ko phải số phận.

“Chị thấy hai đứa xứng lắm.”- Cô dâu Nguyệt rỏ tai khi nhìn thấy bộ mặt xanh như tàu lá của hắn – “Hảo đẹp thật, phải ko?”

Hắn chết lặng và ko nói được gì. Có lẽ như nàng cũng thế.

.....

Suốt buổi tiệc, vì là rể phụ nên hắn chạy đi chạy lại suốt, lúc thì tiếp khách, lúc giúp chú rể, tìm cách này, xách cái kia...Và nàng thì cũng chẳng rảnh rang gì hơn. Cả hai ko nói, ko chào nhau, cứ như 2 người xa lạ.

Người khách cuối cùng rồi cũng ra về.

Hắn cảm thấy chóng mặt, quang cảnh trước mắt lao chao. Hắn chống tay vào cột, nhắm mắt lại để lấy thăng bằng.

“Hoàng ổn chứ?” - Giọng nói nhẹ nhàng ấy khẽ khàng hỏi.

58.

Hắn ngược lên và lắc đầu – “Ko sao”. Khi hắn còn định hỏi điều gì thêm, thì chị Nguyệt đã kéo cả hai ra để cùng chụp ảnh kỷ niệm.

“Một, hai... ba!” – Ông thợ bấm máy. Đèn sáng lóa.

“Hai đứa chụp với nhau 1 tấm nha!” – CHÚ rể hiền lành đề nghị. Hắn

ái ngại, nàng càng rụt rè hơn. Ông thợ tỏ ra vội vã, hối gấp – “Cô cậu đứng sát vào nhanh đi!”

Tách. Và họ có 1 bức ảnh sát bên nhau. Đó là lần cuối cùng, hấn gặp nàng.

.....

Bức ảnh đó ko tình cảm được như thằng Long đã có với nàng.

Nhưng nó ko gượng ép, ít nhất là trên khuôn mặt của cô gái – 1 vẻ hạnh phúc được thay thế. Nàng có vẻ như đang cười.

Hấn chợt mỉm cười thích thú.

“Ai vậy? Bạn gái à?” – Chị y tá hỏi khi ghi vào sổ bệnh án – “Xinh nhỉ!”

Hấn giật mình lật đặt nhét tấm ảnh vào quyển sổ, nhăn răng – “Xinh sao bằng chị!” và câu nói làm chị ấy cười vui vẻ thay cho cái vẻ cau có thường thấy. Phụ nữ luôn thích được khen.

“Bác sĩ nói ngày mai mổ được rồi. Cậu chuẩn bị tinh thần nhé.”

.....

Hấn giờ quyển sổ ra, tiếp tục đặt bút viết. Hấn viết thư, cái việc mà hấn chưa bao giờ làm và trước đây chưa bao giờ hấn nghĩ mình sẽ làm. Tuy nhiên, hấn cũng chẳng viết được gì nhiều... Vài dòng là đã thấy sên như con hén rồi.

Mà nếu ko viết, thì lại thấy sao sao.

59.

Ngọc mang vào tùm lum thứ trái cây bánh ngọt, sữa rồi truyện tranh, máy chơi điện tử như ...nuôi chồng cô ta vậy. Hấn ngán ngẩm gồi tay dưới đầu – “Thôi mai mổ rồi, mấy thứ này đem vô làm chi!!”

“Mổ xong cũng phải nằm dưỡng chứ!” – Cô nàng cong môi. Hấn

bỗng hồi hận sao đề tên Ngọc vào tờ khai làm chi... Mà có ai biết bệnh viện lại liên lạc với cô ta đâu.

“Mồ xong có khi vào nhà xác chứ nằm đây cái gì!” – Hấn cười khà khà. Ko hiểu sao mình có thể bình thản như thế. Cô bạn bắt đầu lo lắng và căng thẳng. – “Hoàng thôi đi, nói gở ko àh.” – rồi hỏi sang chuyện khác, tránh cảm giác khủng hoảng đang đến – “Ko nói cho cô ấy sao?”

“Ai?” – Hấn hỏi, tỏ ra ko hiểu.

Ngọc định hỏi là 1 người khác, nhưng rồi, cô né đi – “Em Linh, rồi còn ba Hoàng, Long nữa...Giấu họ hết sao?”

“Ừ. Cho họ biết làm gì.”- Hấn thở dài - “Họ phải nơm nớp lo sợ, rồi lại cũng sẽ như Ngọc, kéo vào đây ngồi nhìn tôi như thế này.”

“Nhưng thường thì những lúc này, người ta cần có người mình yêu bên cạnh.”- Giọng Ngọc lạc hẳn, xa xăm, điệu vợi. Hấn cười buồn đưa tay vò đầu rồi cạp 1 miếng táo.

60. (Phần cuối)

Ngọc gọi cho tôi lúc gần 12h đêm. Tôi thực sự hoang mang khi nhìn thấy số cô ấy. Tôi thấy sợ, 1 cảm giác bất an tràn ngập mà ko biết tại sao.

“Hảo đến bệnh viện Chợ Rẫy, phòng Phẫu thuật liền được ko?” – Giọng cô ấy run rẩy, thở gấp. Tôi ko hỏi được điều gì, cô ấy đã dập máy. Tôi có cảm giác lồng ngực mình vỡ ra, như ko thể đập thêm 1 nhịp nào. Tôi lén ba mẹ, khoác chiếc áo len và dắt xe ra ngoài.

.....

Trước mặt tôi, Ngọc – 1 cô bạn kiêu kỳ hay liếc nhìn người khác bằng phân nửa lòng tôn trọng – đang co ro và nước mắt cứ tuôn liên

tục. Tôi đưa bàn tay trái lên ngực để giữ bình tĩnh, linh cảm hình như...người đang ở trong kia là

“Hoàng...?” – Tôi mở lời khỏ sở vì bản thân cũng ko thờ nổi. Ngọc gật đầu.

Chúng tôi ngồi cạnh bên nhau, ko nói. Bởi chúng tôi vốn ko hợp nhau, ko cùng 1 loại con gái. Ngọc mạnh mẽ, táo bạo và quỵến rũ trong khi tôi nhút nhát, kiệm lời. Mà cũng có thể đó ko hẳn là 1 lý do. Cả hai đều quá bất ổn. Tôi như ko còn biết đến điều gì khác, chờ và chờ.

.....

Ngọc đưa tôi 1 quyển sổ.

Trang thứ 1.

Ngày...tháng...năm...

Long,

Tao chỉ hy vọng mày hạnh phúc. Cảm ơn mày đã là bạn thân của tao. Mày thông minh hơn tao vì...mày yêu Hảo ngay cái nhìn đầu tiên. Còn tao...phải sau...gần 10 năm.

Hehe, điên thiệt. Nhưng mày đừng buồn ghen thằng quý.

Trang thứ 2.

Ba à, con về với mẹ. Dù sao thì con có cũng như ko với gia đình. Nói với bé Vy là con đã bắt đầu thương nó. Nói với má là con ko ghét bà....

Trang thứ 3.

Ko có chữ nào cả. Chỉ có 1 tấm hình. Tôi và Hoàng. Hôm lễ cưới của

chị Nguyệt. Tôi cũng có 1 tấm giấu dưới gối của mình. Những giọt nước mắt của tôi rớt như mưa lên tấm ảnh. Sợ làm nhòe nó, tôi vội lật úp tấm ảnh vào quyển sổ... và nhìn thấy dòng chữ phía sau lưng bức hình

“Forgive me, I love you.”

HẾT

Nguồn: <http://ttvnol.com>
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 20 tháng 7 năm 2009